

DE STER

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Hofeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

En daarom . . . onderwezen, <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Wat de Heer van vaders verlangt, <i>Robert L. Backman</i>	8
Het uitwerpen van het net, <i>Derek Dixon</i>	14
Ik heb een vraag, <i>Thomas Smith</i> en <i>George D. Durrant</i>	20
Met anderen delen, <i>Candy B. Stewart-Magee</i> , <i>Patti Jean Angus</i> en <i>Louanne Brown-Barrett</i>	26
Het innerlijk is van belang, <i>Janet Thomas</i>	28
President Kimball spreekt vrijuit over het zalven van zieken	40

KINDERSTER

Blij anders te zijn, <i>Sandra Skouson</i>	1
David O. McKay, 1873-1970, <i>Howard Boughner</i>	4
Participatieperiode: Tel je zegeningen, <i>Pat Graham</i>	6
Van vriend tot vriend, <i>Joleen Meredith</i>	8
Een deel voor de honingspeurder, <i>Kay L. Harvey</i>	10

Omslag: Christus geneest een blinde (Matteüs 9:27-31) door de Franse schilder Nicolas Poussin, 1593 of 1594-1665.

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

EN DAAROM . . . ONDERWEZEN

President Spencer W. Kimball

De Heer heeft zijn kerk geïnspireerd om sterk de nadruk te leggen op het vergroten van de gezinseenheid en van het geloof in God. In een tijd waarin de heiligheid van het gezin wordt aangevalen en de opvoeding van kinderen lichtvaardig wordt opgevat blijven wij de nadruk leggen op de dringende noodzaak dat echtparen, ouders en kinderen, en volwassen alleenstaanden de beginselen van het evangelie bestuderen en naleven en in het bijzonder de liefde en de harmonie binnen de kringen van hun familie bevorderen. Deze liefde zal met succes de hevigste aanvallen van satan in deze laatste dagen kunnen weerstaan. Wij hoeven niet verder te gaan dan het eerste vers in het Boek van Mormon, het boek waarvan de profeet Joseph Smith zei dat het de hoeksteen van onze

godsdienst was, om het juiste beginsel van het ouderschap te leren: „Ik, Nephi, uit eerbare ouders geboren en daarom enigermate . . . onderwezen. . .” (1 Nephi 1.)

Het is de goddelijke taak van ouders om de waarheden van het evangelie aan hun kinderen te onderwijzen. Daarom hebben wij kortgeleden gevraagd om deze verklaring voor te lezen in al onze avondmaalsvergaderingen:

„Het Eerste Presidium legt dikwijls de nadruk op het belang van de wekelijkse gezinsavonden als een uitstekende gelegenheid voor de ouders om hun gezin te onderwijzen en te versterken. Ter aanvulling van de studie van het evangelie in het gezin op de zondagen, wordt de maandagavond gereserveerd voor de gezinsavond, waarop evangeliebeginselen, liefde

EN DAAROM . . . ONDERWEZEN

en harmonie onderwezen kunnen worden en tevens andere gezinsactiviteiten plaats kunnen vinden.”

Wij vragen dat ouders en leiders krachtig de nadruk leggen op dit thema, want de nabijheid van onze Vader in de hemel en een constante geestelijke instelling in ons leven is onze grootste behoefte als enkeling en als volk. Een echt gezin van heiligen der laatste dagen is een veilige haven tegen stormen en strijd in ons bestaan. Een geestelijke instelling ontstaat en wordt gevoed door dagelijks gebed, het bestuderen van de Schriften, het bespreken van het evangelie thuis en aanverwante activiteiten, gezinsavonden, gezinsraden, het samen werken en spelen, door elkander te dienen, en het evangelie te delen met de mensen om ons heen. Een geestelijke instelling wordt ook gevoed door geduld tegenover elkaar te betrachten, door vriendelijkheid en vergevensgezindheid jegens elkaar en door het toepassen van de beginselen van het evangelie in de familiekring. Het is thuis dat wij deskundig worden in rechtvaardigheid, en in het samen leren en naleven van de waarheden van het evangelie.

Ik herinner mij onze fijne gezinsactiviteiten toen ik nog jong was en met mijn vrouw en kinderen thuis. Als iedereen iets deed, of het nu een lied zingen, een spel leiden, een Artikel des Geloofs opzeggen, een verhaal vertellen, een talent delen, of een opdracht uitvoeren was, er was groei en een goede verstandhouding.

Wij moedigen u aan de suggesties van de

Broeders in verband met het plannen van de sabbat, de gezinsavond en de andere door-de-weekse activiteiten in uw gezin ernstig en met een gebed in uw hart te overwegen.

„Als wij onze zondagse activiteiten plannen, kunnen wij tijd reserveren om als gezin samen door te brengen, om persoonlijk te studeren en te mediteren, en om anderen te dienen. Wij kunnen de Schriften, of de door de kerk uitgegeven boeken en tijdschriften lezen; het leven en de leringen van de profeten bestuderen; kerkelijke lessen voorbereiden of andere kerkelijke opdrachten; dagboeken bijhouden; bidden en mediteren; aan familieleden en vrienden schrijven; aan zendingen schrijven; van opbouwende muziek genieten; het evangelie onderwijzen in het gezin; gezinsraad houden; een goede man-vrouw relatie opbouwen; met een kind lezen, genealogisch onderzoek doen, met inbegrip van het vier-generatieproject en het schrijven van een familie- of persoonlijke geschiedenis; lofzangen zingen; opheffende literatuur lezen; onze waardering voor kunst ontwikkelen; plannen maken voor de gezinsavonden; andere gezinsactiviteiten plannen; contact zoeken met niet-leden; omgaan met burenen; zieken, bejaarden en eenzamen bezoeken; persoonlijke gesprekken met leden van het gezin hebben.

Al deze zondagse activiteiten zijn ook geschikt voor de gezinsavond op maandag. Bovendien kunnen de lessen uit het gezinsavondlesboek hieraan toegevoegd worden; spelletjes; culturele gebeurtenis-

EN DAAROM . . . ONDERWEZEN

sen; dienstbetoonaanpakken; talenten delen met andere leden van het gezin, projecten om het huis te verfraaien; tuinieren; inventaris opmaken van de jaarvoorraad; andere projecten in verband met het opslaan van voedsel; eigen produktieprojecten; het plannen van vakanties en bijzondere activiteiten; gezinsraad houden; het plannen of deelnemen aan een programma voor conditieverbetering; contacten met vrienden die geen lid van de kerk zijn; ontspanningsactiviteiten.' (*Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-centered Home.*)

Als zij met een gebed in hun hart aandacht besteden aan deze suggesties, kunnen de leiders van de gezinnen wijze en geïnspireerde beslissingen nemen. Wij hopen dat volwassen alleenstaanden, echt)paren, ouders en kinderen de extra tijd die zij nu hebben dank zij het geconsolideerde vergaderrooster op zondag voor deze doelen zullen gebruiken. Wij mogen niet vergeten dat het van fundamenteel belang is om de kinderen en elkander de waarheden van het evangelie te onderwijzen die in een rechtschapen leven in de praktijk gebracht behoren te worden. Welk een machtige invloed ten goede kan er van deze tijd iedere week uitgaan – door God te dienen, te leren, te bespreken, en rechtvaardige doelen en activiteiten op zondag na te streven, en op maandagavond samen te zijn voor gezinsactiviteiten, besprekingen, of waar een gerechtvaardigde behoefte aan bestaat. Wij moedigen u aan om u door de Geest te laten leiden bij het besteden van deze

kostbare dagen en uren, trouwens ook bij het besteden van alle kostbare uren en dagen van uw leven.

Wij begrijpen dat niet alle activiteiten die wij ondernemen van evenveel belang zijn zelfs al vormen zij een geschikt onderdeel van een geestelijk evenwichtig programma ter bevordering van de eenheid in een gezin. Sommige dingen zijn belangrijker

Want de nabijheid van onze Vader in de hemel . . . is de grootste behoefte voor het individu en voor het volk.

dan andere. Wij denken aan de woorden van Nephi: „En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus. . . opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten.” (2 Nephi 25:26.) Welk een innerlijke kracht zou er in iedere persoon zijn als hij wist dat de Meester en zijn leringen inderdaad de grote bron was waarin leiding, een goed voorbeeld en hulp gevonden kon worden. Dat is ons voornaamste doel bij al het onderwijs in het gezin.

Onze Hemelse Vader heeft ons de zegen van het gebed gegeven om ons te helpen bij al onze belangrijke activiteiten in het

EN DAAROM . . . ONDERWEZEN

gezin en in ons leven. Ik weet dat wij als gezin een betere eenheid zullen vormen en geestelijk zullen groeien als wij, persoonlijk en als gezin, 's morgens bij het opstaan en 's avonds bij het naar bed gaan, en aan tafel voor de maaltijden, ernstig en oprecht bidden. Wij hebben de hulp van onze Hemelse Vader zo hard nodig als wij proberen de beginselen van

Het is van fundamenteel belang om de kinderen en elkander de waarheden van het evangelie te onderwijzen.

het evangelie te leren en na te leven en als wij beslissingen moeten nemen in ons leven. Het is vooral binnen de kring van het gezin dat onze kinderen leren hoe zij met hun Hemelse Vader kunnen spreken door te luisteren naar hun ouders. Zo leren zij wat innig en oprecht gebed is. Het bestuderen van de Schriften, persoonlijk en als gezin, is absoluut noodzakelijk om het evangelie te leren kennen. Het dagelijks lezen van de Schriften en ze samen bespreken wordt al lang gezien als een krachtig wapen tegen onwetendheid en de verleidingen van satan. Deze gewoonte zal veel geluk brengen en zal de leden van het gezin helpen de Heer en zijn goedheid lief te hebben. Wat het besturen van ons gezin betreft,

heeft men ons terecht onderwezen dat de gezinsraad ten grondslag ligt aan alle raden in de kerk. Onder leiding van vader en moeder, die ook samen in beraad horen te gaan, kan de gezinsraad gezins-aangelegenheden en gezinsfinanciën, bespreken, plannen maken, gezinsleden steunen en versterken. De Broeders hebben verklaard dat „bereidheid om te luisteren, om oprecht te communiceren, en respect voor de meningen en gevoelens van anderen absoluut noodzakelijk zijn voor het welslagen van deze vergaderingen.”

Wij herhalen onze oproep om onze persoonlijke geschiedenissen en verslagen van heilige ervaringen in ons leven bij te houden - gebeden die verhoord werden, inspiratie van de Heer, zalvingen die wij ontvangen hebben, een verslag van de bijzondere tijden en gebeurtenissen in ons leven. Uit deze verslagen kunt u ook geloofsversterkende verhalen nemen om ze tijdens besprekingen in de gezinskring te vertellen. Inspirerende verhalen uit ons eigen leven en het leven van onze voorouders en verhalen uit de Schriften en de geschiedenis zijn machtige leermiddelen. Ik beloof u dat als u uw dagboeken en verslagen bijhoudt, zij inderdaad een bron van grote inspiratie zullen zijn voor uzelf, uw man of vrouw, uw kinderen, uw kleinkinderen en anderen, generaties lang.

Wij moedigen vaders en moeders aan tijdens hun samenkomsten en gezinsraden de belangrijke gezinsactiviteiten zoals zendingswerk, genealogisch werk, en

EN DAAROM . . . ONDERWEZEN

werk in verband met de welzijnszorg te bespreken. Vaders en moeders behoren hun zonen zo te trainen dat zij op zending willen gaan, en later als hun gezondheid en de omstandigheden het toelaten, kunnen de ouders ook zelf op zending gaan. De Heer heeft ons dikwijls op de grote waarde van dit werk gewezen: „En zie, nu zeg Ik u, wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen.” (Leer en Verbonden 15:6.)

Wij moeten in onze gezinnen blijven bidden om mogelijkheden om het evangelie te brengen aan de mensen in onze omgeving, wij moeten blijven bidden dat de Heer de weg zal openen zodat het evangelie met groter macht en kracht voort zal gaan en naar meer landen en dat er meer mensen zullen zijn die bereid zijn het evangelie te ontvangen.

Als wij het programma van de kerk in ons gezin volgen hebben de profeten voorheen ons beloofd en beloven wij u nu dat grote zegeningen het deel zullen zijn van degenen die dit met een gebed in hun hart en oprecht doen. Wij denken aan de wijze woorden van de profeet Mozes, die, als Israël ernaar geluisterd had, hen tot een heel andere toekomst had geleid dan die waar hun opstandige daden ze gebracht heeft: „Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn, gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer lij in uw huis zijt, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat.” (Deuteronomium 6:6-7.)

Maar soms horen wij uitvluchten zoals deze: „Wij hebben niet genoeg tijd”. „Wij hebben andere dingen te doen op maandagavond”, „Wij zijn te oud om wat aan de lessen te hebben”, „Onze kinderen zijn te jong om het te begrijpen”, „Onze kinderen moeten hun huiswerk maken”, „Wij kunnen alle kinderen niet bij elkaar krijgen”, „We willen die avond niet altijd

Het dagelijks lezen van de
Schriften . . . wordt al lang
gezien als een krachtig wapen
tegen onwetendheid.

gebonden zijn”, „Ik ben alleen en ik heb het niet nodig”, „Er is die avond iets bijzonders op de televisie”.

Waarom twisten wij met de Almachtige die zo sterk is terwijl wij zo zwak zijn, die alwetend is terwijl wij maar zo'n klein eindje vooruit kunnen zien? Wij herinneren ons de tekst: „Dezen beroemen zich op wagens en genen op paarden, maar wij roemen in de naam van de Here, onze God. Zij zinken neder en vallen, maar wij richten ons op en houden stand.” (Psalm 20:8-9.)

God is onze Vader en wij zijn zijn kinderen. Hij heeft ons aanwijzingen gegeven. Wij behoren het pad te volgen. Rechtschapen gezinsleven en gezinsactiviteiten, geïnspireerd onderwijs van de

EN DAAROM . . . ONDERWEZEN

waarheden van het evangelie in het gezin, verstandige ouderlijke leiding, vader die presideert, en vader en moeder die met elkaar in beraad gaan - dat is de oplossing van de problemen van onze tijd, van de problemen in onze gezinnen.

Maar als er bijzondere moeilijkheden zijn, dan zullen wij falen als wij ophouden met proberen. Laat onze liefde voor elk lid van

Wij moeten in onze gezinnen
blijven bidden om
mogelijkheden te ontdekken
om het evangelie te brengen
aan de mensen in onze
omgeving.

het gezin onvoorwaardelijk zijn. De apostel Paulus gaf de ouders een goede raad toen hij zei: „Vaders, prikkel uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden.” (Kolossenzen 3:21.)

Aan de profeet Joseph Smith openbaarde de Heer de sleutel hoe ouders, leiders, onderwijzers degenen die zij presideren behoren te beïnvloeden: „Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

Door vriendelijkheid en zuivere kennis,

die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.” (Leer en Verbonden 121:41-42.)

Binnen de kring van ons gezin moeten wij deze waarheden eerst leren en toepassen. Hierover heeft president Joseph F. Smith gezegd: „Vaders, indien u wilt dat uw kinderen in de beginselen van het Evangelie worden onderricht, indien u wilt dat zij de waarheid liefhebben en begrijpen, indien u wilt dat zij u gehoorzamen en eensgezind met u zijn, hebt hen dan lief en laat door ieder woord en iedere daad blijken dat u hen liefhebt. Ter wille van u zelf, ter wille van de liefde die tussen u en uw (kinderen) behoort te bestaan - hoe eigennuttig zij of enkelen hunner ook mogen zijn - wanneer u met hen spreekt, doet dat dan niet in toorn, of op een scherpe of veroordelende manier. Spreekt tot hen op een vriendelijke toon; probeert hen tot inzicht te brengen, en weent met hen als dat nodig is. . . Werkt op hun gevoel, doet uw best hen vriendelijk jegens u te stemmen. Slaat niet en gebruikt geen geweld. . . benadert hen op een verstandige manier door overreding en met ongeveinsde liefde. Indien u op deze wijze uw zoons en dochters niet kunt bereiken . . . is er geen mogelijkheid ter wereld waardoor u hen zoudt kunnen winnen.” (*Elders Journal*, Joseph Smith 10.17.1911.)

Onze Heer en Heiland heeft ons de weg gewezen: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.” (Johannes 13:34.)

EN DAAROM . . . ONDERWEZEN

Ideeën voor huisonderwijzers

Met zulk een geest van naastenliefde om onze motieven en daden te leiden, zal de zegen die door Petrus beschreven wordt het deel van de ouders zijn: „Hebt bovenal bestendige liefde jegens elkander, want de liefde bedekt tal van zonden.” (1 Petrus 4:8.)

Als onze kinderen voelen hoeveel wij van ze houden, zullen zij geneigd zijn onze tekortkomingen als ouders over het hoofd te zien, omdat zij door hun ervaringen weten dat onze trouw tegenover hen „sterker is dan de banden des doods”. (Leer en Verbonden 121:44.)

In gezinnen waar men „jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend”, is (Efeziërs 4:32), waar de gezinsvonden, de besprekingen en de raden gehouden worden, waar gebeden, gewerkt en gespeeld wordt met liefde als belangrijkste motief, waar geprobeerd wordt het evangelie met anderen te delen en de andere doeleinden van de Heer nagestreefd worden, in dergelijke gezinnen zal een krachtige geestelijke instelling heersen en een eenheid die voor alle gezinsleden een levenslange kracht zal zijn.

Wij moedigen alle leden en alle gezins-eenheden in de gehele kerk ernstig aan opnieuw na te gaan of zij vooruitgang maken in het naleven van deze waarheden. Het toepassen van deze beginselen zal uw schild en uw bescherming zijn tegen het kwaad van onze tijd en zal u persoonlijk en allen te zamen grote en overvloedige vreugde brengen nu en in het hiernamaals. □

1. Vertel hoe u persoonlijk zegeningen hebt ondervonden door de gezinsavond of door gezinsactiviteiten. Vraag leden van het gezin ook dergelijke ervaringen of gevoelens te vertellen.

2. Zijn er teksten uit de Schriften of andere citaten in dit artikel die het gezin zou kunnen voorlezen en bespreken?

3. Bespreek het verband tussen de activiteiten op zondag en op maandag zoals zij in dit artikel worden aanbevolen. Waarom zijn beide belangrijk? Waarom is het belangrijk om van tevoren plannen te maken en soepel te zijn bij het kiezen van de activiteiten?

4. Bespreek manieren waarop de leden van het gezin de tijd die zij sanen doorbrengen nog beter kunnen besteden. Wat kan elk lid doen om de gezinsbesprekingen en activiteiten zinvoller te maken?

5. Zou deze bespreking beter zijn als de huisonderwijzers vòòr het bezoek met het hoofd van het gezin hadden gesproken? Is er een boodschap van de leider van het quorum of van de bisschop voor het hoofd van het gezin met betrekking tot het onderwijzen van de gezinsleden?

WAT DE HEER VAN VADERS VERLANGT

De verantwoordelijkheid van de vaders om te onderwijzen, een goed voorbeeld te zijn, te tuchtigen en lief te hebben

Ouderling Robert L. Backman

van het Eerste Quorum der Zeventig

Te veel vaders hebben vergeten hoe het was om een jongeman te zijn in de moeilijke tienerjaren toen zij geen jongen meer waren, maar ook nog geen man: worstelend om een eigen identiteit en een eigen doel in het leven te vinden; zich zorgen makend over zijn lichamelijke ontwikkeling; worstelend met belangrijke beslissingen over de toekomst, het werk, meisjes, en de relatie met God, Jezus Christus en de medemensen; vol vertrouwen, en toch twijfelend; onafhankelijk en toch afhankelijk; verlangend om de vleugels uit te slaan en toch nog zo'n behoefte hebbend aan veiligheid; door allerlei krachten her en der getrokken - het gezin, vrienden, leraren, leiders, iedereen; en dit alles verenigd met een gevoel dat de tijd eindeloos is.

Weet u het nog?

Onze Vader in de hemel heeft de eeuwige bestemming van de kinderen in de handen van de ouders gesteld en in het bijzonder op de schouders van het gezin. Die verantwoordelijkheid kan niet gedelegeerd worden!

In een prachtige openbaring aan de profet Joseph Smith verklaarde de Heer dat kleine kinderen onschuldig zijn „opdat grote dingen van hun vaders mogen

worden verlangd” (Leer en Verbonden 29:48).

Welke grote dingen verlangt de Heer van de vaders? Als algemeen president van de jonge-mannen zou ik mij in het bijzonder tot de vaders van jongemannen willen richten.

Hij verlangt dat vaders onderwijzen

Vaders, hoe kunnen wij die ontzagwekkende verantwoordelijkheid vergeten die de Heer ons heeft gegeven om onze kinderen in licht en waarheid groot te brengen?

In Leer en Verbonden 68:25-28 heeft de Heer ons duidelijke instructies gegeven betreffende onze patriarchale verantwoordelijkheden. Hij gebod ons:

1. Ervoor te zorgen dat onze kinderen de fundamentele beginselen van het evangelie *begrijpen*.
2. Ervoor te zorgen dat onze kinderen gedoopt worden als zij acht jaar oud zijn en de gave van de Heilige Geest ontvangen door handoplegging.
3. Erop toe te zien dat onze kinderen zekere dingen *doen*: bidden en oprecht voor de Heer wandelen.

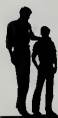
De Heer herinnerde ons eraan dat dit „een wet (zou) zijn voor allen, die in Zion wonen”.

Is het niet interessant dat de Heer ons vraagt om met het onderwijzen van onze kinderen te beginnen als zij nog jong zijn, voordat satan enige invloed op hen heeft en als de ouders nog de grootste invloed in hun leven hebben?

Let er ook op dat de verantwoordelijkheid voor het onderwijzen van de waarheid aan onze kinderen niet aan de kerk, de school, de gemeenschap of hun vrienden gegeven wordt. Het is ons recht zowel als onze verantwoordelijkheid als

ouders om onze kinderen te helpen verstandige keuzen te maken. Dit is in het bijzonder het geval als wij ze onderwijzen over huwelijk, seks en geboorte volgens de heilige voorschriften van Gods zedelijke wet. Het komt te veel voor dat jonge mensen van hun vrienden leren wat zij hierover weten, een geval van blinde leiders van blinden, of in de zakelijke sfeer van het klaslokaal.

Ik ken een vader die een hele goede relatie heeft met zijn zoon. Zij communiceren goed met elkaar, en er is een band van wederzijds vertrouwen die prachtig is om te zien. Toen hij eens op een zomerse

De Heer vraagt ons om met het onderwijzen van onze kinderen te beginnen als zij nog jong zijn, voordat satan enige invloed op hen heeft.

Als ik mij kan herinneren wat ik geleerd heb tijdens die tochten door de bergen, geloof ik dat ik een geslaagde reis door het leven zal kunnen maken.

dag in de tuin aan het werk was, hoorde hij hoe zijn zoon een serieus gesprek voerde met een vriend aan de andere kant van de heg. De vriend stelde een paar van die vragen waar wij ons allen zorgen over maken als wij opgroeien. In plaats van de vragen te beantwoorden vroeg de zoon: „Waarom vraag je dergelijke dingen niet aan je vader?” Zijn vriend antwoordde: „Bedoel je dat jij met je vader over dergelijke dingen kunt praten?”

Als ik jongemannen interview die Gods zedelijke wet hebben overtreden, vraag ik mijzelf af hoevelen voor deze treurige ervaring gespaard zouden zijn als zij openlijk met hun vader hadden kunnen communiceren en als hun vader ze voortdurend de zedelijke wet had onderwezen.

O, hoe graag zou ik willen dat de ouders van tegenwoordig waren zoals Adam en Eva die volgens de Schriften hun zonen

en dochteren alles bekend maakten. (Zie Mozes 5:12.) Op de een of andere manier moeten vaders leren gebruik te maken van de gunstige gelegenheden die zij tegenkomen om iets te onderwijzen, en ook om zulke gelegenheden zelf te scheppen. Daar is tijd voor nodig, en zinvolle omgang en communicatie met onze kinderen. Kortgeleden hoorde ik tijdens een diner van kroonverkenners een bijzondere goede kroonverkenner spreken over zijn relatie met zijn toegewijde vader die ook zijn hopman was:

„Tijdens deze tochten sprak onze hopman over andere dingen dan het behalen van vaardigheidsinsignes. Hij sprak over Paulus terwijl wij aan het wandelen waren, over Nephi als wij om het kampvuur zaten, over Abraham als wij naar de sterren keken, en over Jezus van Nazaret net voordat wij ons avondgebed deden voor het slapen gaan. En van tijd tot tijd zond hij ons alleen weg om te bidden zoals Joseph Smith gedaan had.

Ik heb erg goed naar onze hopman geluisterd en geprobeerd te doen wat hij zei. Mijn hopman is mijn vader en ik wil worden zoals hij.

Als ik mij kan herinneren wat ik geleerd heb tijdens die tochten naar boven en naar beneden door die bergen, geloof ik dat ik een geslaagde reis door het leven zal kunnen maken.”

Hij verlangt dat vaders een goed voorbeeld geven

Onze Heiland leerde ons het belang van een goed voorbeeld: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo” (Johannes 5:19).

Ieder gezin in de kerk heeft er recht op

door een patriarch geleid te worden die zijn priesterlijk gezag in gerechtigheid uitoefent, die een goed voorbeeld is dat zijn gezin kan volgen, die het beschermt en opbouwt door zijn geloof en zijn toewijding.

Ouders zijn hun kinderen een stel hoge normen en solide maatstaven schuldig die het best doorgegeven kunnen worden door hun voorbeeld.

President David O. McKay gaf ouders deze raad: „De doeltreffendste manier om godsdienst in het gezin te onderwijzen is niet door te preken maar door te leven. Als u geloof in God wilt onderwijzen, toon dan zelf geloof in Hem; Als u uw gezin wilt leren bidden, bid dan zelf. Wilt u graag dat zij niet drinken? Drink dan zelf geen alcoholische dranken. Als u wilt dat uw kind een deugdelijk leven leidt, zelfbeheersing toont en te goeder naam en faam bekend staat, wees dan zelf een voorbeeld in al deze dingen. Een kind dat in zo'n gezin grootgebracht wordt zal de kracht hebben om de twijfels, de vragen en de verlangens te doorstaan, die zijn ziel, ten tijde van zijn religieuze bewustwording als hij twaalf of veertien jaar is, zullen beroeren.” (*Conference Report* van april 1955, blz. 27.)

Weerspiegelt uw leven uw liefde voor de Heer en zijn evangelie, en uw liefde voor uw vrouw en kinderen? Oefent u uw patriarchaal gezag in uw gezin uit? Hoe lang is het geleden dat u uw kinderen een zegen hebt gegeven? Hoe lang is het geleden dat u een interview met ze gehad hebt? Hoe lang is het geleden dat u uw getuigenis aan uw kinderen hebt gegeven? Worden de Schriften regelmatig bestudeerd in uw gezin? Houdt u regelmatig gezinsgebeden en gezinsavonden? Is de invloed van het evangelie merkbaar in uw gezin? Bent u een goed voorbeeld?

Iedere vader behoort tot zijn gezin te kunnen zeggen: „Volg mij zoals ik Christus volg”.

De Heer verlangt dat vaders grenzen stellen

Vader en moeder moeten de leiding nemen in het gezin. In een serie artikelen die John Barbour onlangs voor een Amerikaans nieuwsagentschap geschreven heeft zei hij: „De deskundigen zijn het eens over één ding: een duidelijk stel regels die van het gezin uitgaan vormen de grootste steun die een kind kan hebben.”

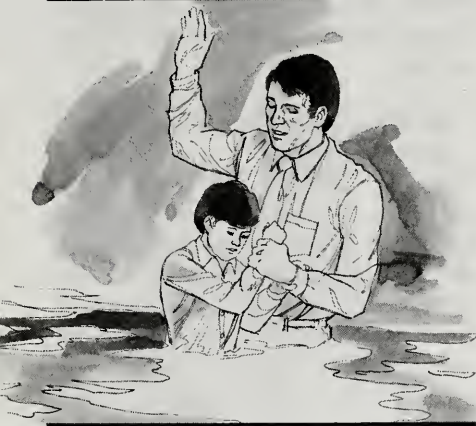
Onze jeugd wil niet heen en weer geslingerd worden; zij willen veiligheid en een stevig anker, grenzen, regels waaraan zij zich moeten houden - en de gelegenheid om iets te presteren. Zij willen weten wat van hen verwacht wordt - zij willen echt geleid worden.

Sommigen van ons hebben zo hard geprobeerd onze kinderen te geven wat wij niet hadden, dat wij nagelaten hebben te geven wat wij wel hadden, namelijk een gezin.

Hij verlangt dat vaders liefhebben

Aan tienduizend leerlingen van middelbare scholen in Kansas werd gevraagd op welke vraag zij een eerlijk, rechtstreeks antwoord van hun ouders zouden willen hebben. Tachtig procent antwoordde: „Houden jullie van mij?” De vraag die daarna gesteld werd was: „Als je alles nog eens over moest doen, zouden jullie mij dan willen hebben?”

Hoe absoluut noodzakelijk is het dat vaders hun kinderen een gevoel van eigenwaarde geven, hen laten weten dat

Vaders dienen ervoor te zorgen dat hun kinderen gedoopt worden en de gave van de Heilige Geest ontvangen als zij acht jaar oud zijn.

hij van hen houdt en hen nodig heeft. Wij dienen hen onvoorwaardelijk lief te hebben zoals de Heiland ons liefheeft, en onze tijd, energie, bekwaamheden, begrip en zorg gebruiken om hen te helpen hun relatie met hun liefhebbende Vader in de hemel en hun goddelijke mogelijkheden als zijn kinderen in te zien.

President Joseph F. Smith gaf ons deze raad: „Vaders, indien u wilt dat uw kinderen in de beginselen van het Evangelie worden onderricht, indien u wilt dat zij de waarheid liefhebben en begrijpen, indien u wilt dat zij u gehoorzamen en eensgezind met u zijn, hebt hen dan lief en laat door ieder woord en iedere daad blijken dat u hen liefhebt. Ter wille van u zelf, ter wille van de liefde die tussen u en uw zoons behoort te bestaan - hoe eigenzinnig zij of enkelen hunner ook mogen zijn - wanneer u met hen spreekt, doet dat niet in toorn, of op een scherpe of veroordelende manier. Spreekt tot hen

op een vriendelijke toon; probeert hen tot inzicht te brengen, en weent met hen als dat nodig is, en probeert hen ertoe te krijgen samen met u tranen te vergieten. Werkt op hun gevoel, doet uw best hen vriendelijk jegens u te stemmen. Slaat niet en gebruikt geen geweld, maar werkt met rede, benadert hen op een verstandige manier door overreding en met ongeveinsde liefde. Indien u op deze wijze uw zoons en dochters niet kunt bereiken, dan ... is er geen mogelijkheid ter wereld waardoor u hen zoudt kunnen winnen.” (Evangelieleer, blz. 314.)

Hij verlangt dat vaders helden zijn

In april 1976, haalde president Spencer W. Kimball tijdens de algemene priesterschapsvergadering Walter MacPeck aan: „Jongens hebben helden als Lincoln en Washington nodig, maar ze hebben ook een held dichtbij hen nodig. Zij moeten persoonlijk een man kennen met geweldige kracht en fundamentele integriteit. Zij moeten hem op straat tegen kunnen komen, met hem kunnen trekken en kamperen, hem thuis in alledaagse situaties meemaken; zich dicht genoeg bij hem voelen om hem vragen te kunnen stellen en van man tot man allerlei zaken met hem te kunnen bespreken.” (De Ster van oktober 1976, blz. 18.)

In het kader van het evangelie behoren vaders deze helden te zijn. In het verleden werkten jongens zij aan zij met hun vader op de boerderij of zij gingen om met andere mannen als leerjongen. Maar tegenwoordig, in onze verstedelijkte maatschappij zijn jongens in het algemeen van de boerderij en de wereld van de mannen weggehaald. In plaats daarvan vertrekken de vaders 's morgens

vroeg naar kantoor of naar de fabriek en komen 's avonds laat terug. Veel van onze jongens blijven een groot deel van de dag achter zonder een mannelijk voorbeeld. Er zijn natuurlijk situaties waarin de vader niet langer voor zijn gezin kan zorgen. Moeders die beide taken moeten vervullen hoeven niet te wanhopen; liefde en persoonlijke aandacht, raadgevingen op gebieden die in het bijzonder jongens aangaan, en gelegenheden om te werken en te spelen met volwassen mannelijke familieleden of leden van de wijk kunnen een zoon voorbereiden op zijn taak als man. Laat niemand de invloed ten goede onderschatten die een moeder kan hebben op haar kinderen.

Maar waar vaders schikbaar zijn is hun belangrijkste taak tijd voor hun kinderen vrij te maken en die tijd goed te besteden. Toon ze de weg naar een rijk, vol leven. Vaders, bemoei u met uw kinderen. Help ze zinvolle doelen te stellen zoals een getuigenis van het evangelie, onderscheidingen waar zij voor moeten werken, een zending, tempelhuwelijk, een interessant vak of beroep. Help ze dan deze doelen te bereiken. Moedig ze aan, por ze aan, leid ze, sta aan hun zijde, steun hun activiteiten, doe dienst in hun comités, ga met ze kamperen, wees geïnteresseerd in wat ze doen.

Bid voor ze. Terwijl zij hun geloof in God en in zichzelf opbouwen door hun eigen ervaringen met gebedsverhoring, behoren zij te weten dat hun vaders voor hen bidden. De geweldige macht van het gebed van een vader komt duidelijk uit in het verhaal van Alma en zijn opstandige zoon:

„En verder sprak de engel: Zie, de Here heeft de gebeden van Zijn volk gehoord, en eveneens de gebeden van Zijn dienstknecht Alma, die uw vader is; want hij

heeft met veel geloof voor u gebeden, dat gij tot een kennis der waarheid zoudt mogen worden gebracht; daarom ben ik gekomen met het doel u te overtuigen van de macht en het gezag van God, opdat de gebeden Zijner dienstknechten volgens hun geloof zouden worden verhoord.” (Mosiah 27:14.)

Mogen onze vaderlijke gebeden even vurig zijn als die van David toen hij voor zijn zoon Salomo bad: „En geef mijn zoon Salomo een volkomen toegewijd hart, opdat hij uw geboden, uw getuigenissen en uw inzettingen onderhoudt, het alles volbrengt, en de burcht, die ik heb ontvangen, bouwt.” (1 Kronieken 29:19.) Vader is de hoogste titel die aan een man gegeven kan worden. Het is meer dan een biologische taak. Het betekent patriarch, leider, voorbeeld, vertrouwing, leraar, held, vriend en uiteindelijk een volmaakt wezen.

De Heer verlangt grote dingen van vaders, maar er zijn ook grote beloningen. Als onze kinderen tot volwassenheid opgroeien, een sterk getuigenis van het evangelie hebben, genieten van een tempelhuwelijk, gehoor geven aan de roepingen des Heren, hun eigen kinderen in licht en waarheid grootbrengen, hun positieve stempel op de maatschappij achterlaten door hun toegewijd dienstbetoon, dan kunnen wij de hemelse vreugde ervaren die het gevolg is van het besef dat wij aan onze verantwoordelijkheden hebben voldaan. In beperkte mate zullen wij de woorden van onze Vader in de hemel kunnen aanvoelen toen Hij zijn Zoon voorstelde: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb”. (Matteüs 3:17.) □

HET UITWERPEN VAN HET NET

Derek Dixon

Vrijdagavond. De vergadering van het gemeentepresidium was aan de gang. „Als wij in onze boeken niet al die inactieve leden hadden staan, waar wij niet van weten,” zei de gemeente-administrateur met nadruk, „dan zouden onze verslagen er veel beter uitzien. Kunnen wij daar niets aan doen? Sommige van deze gezinnen zijn al dertig jaar niet in de buurt van de kerk geweest; en zij hebben er ook geen behoefte aan.”

Mijn raadgevers gingen op de opmerkingen van de administrateur in. Maar ik zweeg even en dacht terug aan het gezin waarin ik was grootgebracht, en de problemen en de inactiviteit van ons gezin. . . .

Als tienjarige jongen zat ik eens op de vloer in de slaapkamer van mijn ouders en snuffelde nieuwsgierig in een lade van vaders kast. Ik kwam er een oud boek tegen met een zwarte kaft, waarvan alle bladzijden verdeeld waren in twee kolommen, net zoals de Bijbel. Maar het was geen Bijbel. Die had ik vaak genoeg gezien op school om dat te weten.

Ik bladerde even in het boek. Op verschillende bladzijden waren er teksten die net rood waren aangestreept. Eén daarvan trof mij in het bijzonder. Er stond:

„De hoofden der Lamanieten waren namelijk geschoren; en zij waren naakt, uitgezonderd een vel, dat om hun lendenen was gegord, alsmede hun wapenrusting, waarmede zij waren omgord, en hun

bogen en hun pijlen, stenen, slingers, enzovoort.

En de huidskleur der Lamanieten was donker, volgens het teken, waarmede hun vaders werden gekenmerkt.” (Alma 3:5-6.)

Indianen! dacht ik. Dat zijn Amerikaanse Indianen! De woorden die ik gelezen had maakten grote indruk op me. Ik las het gedeelte nog eens over en dacht erover na; daarna las ik nog enkele gedeeltes in het boek. Na een poosje hoorde ik mijn broer roepen, dus legde ik het boek weer netjes in de lade – en vergat het de volgende twaalf jaar.

De tweede wereldoorlog kwam. Dat waren troosteloze, donkere jaren; jaren van in de rij staan en distributiebonnen en gebrek aan brandstof; jaren waarin het zaad van misdadigheid werd gezaaid omdat de kinderen aan hun lot werden overgelaten terwijl de ouders oorlog voerden. Het waren de jaren van oude onderwijzers die al gepensioneerd waren en weer in overvolle klaslokalen kwamen te staan; van leerlingen die in de namiddag naar lege huizen terugkeerden om zo goed en zo kwaad als het ging de ontbijtspullen af te wassen en voor zichzelf iets klaar te maken.

Op een dag zat ik op de vloer van de slaapkamer van mijn ouders en snuffelde in een lade van vaders kast.

Het waren eenzame jaren; in de verwarring van de oorlog, gingen de ouders de ene kant op en de kinderen de andere. Er was nauwelijks enige communicatie tussen hen.

Jaren gingen voorbij. Ik bracht veertien maanden door in een ziekenhuis. Toen kwam ik weer thuis, eenentwintig jaar oud, verloofd, zonder werk en vol vertrouwen dat er ook voor mij wel plaats was in de wereld.

Maar ondanks mijn vertrouwen was de wereld toch nog in vele opzichten een somber oord. Moeder lag in een sanatorium. In een grote slaapkamer die ik met mijn broer boven deelde, lag hij te herstellen van een bijzonder ernstige borstvliesontsteking. Vader was zelden thuis omdat hij zijn vrije tijd bij moeder doorbracht in het sanatorium. Wij hadden een jongere zuster die nog naar school ging; zij was bleek en stil en lachte zelden.

Ik bracht mijn dagen door met lezen en wandelen en lange brieven te schrijven naar verschillende vrienden in het ziekenhuis. Verder waren mijn dagen leeg en mijn ziel hongerde. Op een middag in april werd er aan de deur geklopt en ik ging opendoen. Er stonden twee mannen voor de deur gekleed in donkere jassen en met een zwarte hoed op.

„Mijnheer Dixon?”

„Ja.”

„Henry William Dixon?”

„Neen, dat is mijn vader. Hij is naar zijn werk op het ogenblik. Kan ik misschien iets voor u doen?”

„Wel, wij zijn ouderlingen van de kerk van uw vader. Wij vonden zijn naam toen wij de ledenlijsten doornamen, en daar men hem al verscheidene jaren niet meer gezien heeft, dachten wij dat wij eens

langs moesten gaan om te zien hoe hij het maakt.”

„Zo goed gaat het niet met hem. Maar dit is nogal vreemd, vind ik. Voor zover ik weet is hij de laatste eenentwintig jaar nog nooit naar een kerk geweest. Welke kerk is dat dan?”

„De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Uw vader is een diaken in die kerk; en hoewel hij al jaren niet geweest is, is hij nog steeds lid. Heeft hij het met u nooit over de kerk gehad?”

„Niet dat ik mij herinner.”

„Zoudt u meer willen weten over de kerk van uw vader?”

„Ja, ik geloof van wel. Daar ben ik erg nieuwsgierig naar.”

„Vanmiddag hebben wij een andere afspraak, maar wij zouden u morgenmiddag om vier uur kunnen ontmoeten in onze kapel. Zou dat mogelijk zijn?”

In de oude, rood betegelde, ijskoude keuken van het kerkgebouw, Booth Street 23, Handsworth, Birmingham, Engeland, ontving ik mijn eerste opwindende les over het evangelie van Jezus Christus. Het onderwerp was de Godheid. Na afloop kreeg ik een brochure – De geschiedenis van Joseph Smith. Ik nam deze mee naar huis en gooide hem op het bed van mijn broer. Hij las hem gretig en legde hem weg om nog eens te lezen.

Tijdens mijn tweede bezoek aan Booth Street leerden de ouderlingen mij te bidden, en stamelend en stotterend had ik mijn eerste gesprek met mijn Hemelse Vader, terwijl het zweet in mijn handen stond en met een vuurrood gezicht. Ik kreeg weer een pamflet mee naar huis, en dat verdween net zo vlug als het eerste. Bij mijn derde bezoek aan Booth Street, werd mij voor het eerst verteld over het

Boek van Mormon. De aanwezige zending gaf een vurig getuigenis van dit heilige boek. En toen gaf hij mij een exemplaar. Ik hield het even vast en gaf het toen terug.

„Wil je het niet lezen?” vroeg hij verbaasd.

„Nou en of, maar ik leen het boek van mijn vader wel.”

„Heeft je vader er een?”

„Ik ben er bijna zeker van.”

Het was erg rustig aan tafel die avond totdat ik de stilte brak. „Zeg pa, mag ik je Boek van Mormon lenen?”

Hij keek verbaasd op. „Wat? Ja, natuurlijk. Ik pak het wel voor je na het eten.”

En dat deed hij. Uit de lade kwam een bekend zwart boek dat hij me gaf zonder iets te zeggen, hoewel hij mij doordringend aankeek.

Ik las het boek in drie dagen uit en nam nauwelijks de tijd om te eten of te slapen. Iedere bladzijde was een openbaring, met een bijzonder licht, dat alle donkere schaduwen uit mijn geest verdreef. Ik wist dat het een boek van God was. Terwijl ik

Er stonden twee mannen voor de deur gekleed in donkere jassen en met een zwarte hoed op.

aan het lezen was werd ik opnieuw de jongen die op de vloer van de slaapkamer zat, datzelfde boek uit de lade van mijn vaders kast haalde en de teksten las die met rood aangestreept waren. Ik voelde mij als iemand die naar huis terugkeerde. Nadat ik het boek had uitgelezen, begon mijn broer er aan; en na mijn broer mijn verloofde. En na enige tijd werden wij allen gedoopt. Toen predikten mijn broer en ik als ringzendingen het evangelie aan onze zuster; en iedere keer als wij haar ons getuigenis gaven, vielen haar tranen als regen op het vloerkleed, zo diep geroerd was zij door onze woorden. Nu zijn wij allen actieve leden van de kerk en wij zijn alle drie getrouwd in de tempel. Maar er noest nog een mysterie opgelost

Uit de lade kwam een bekend zwart boek, dat hij zonder iets te zeggen aan mij gaf.

worden. Enkele jaren na mijn bekering, tijdens een bezoek aan mijn vader, vroeg ik hem: „Waarom hebt u nooit met uw kinderen over het evangelie gesproken, pa?”

Hij haalde diep adem, keek enige tijd naar buiten en zei toen: „Ik heb nooit met jullie over het evangelie of de kerk gesproken omdat ik mij niet waardig voelde. Maar ik heb nooit opgehouden te bidden dat jullie allen eenmaal het evangelie gepredikt zou worden door iemand met gezag en dat jullie bekeerd zouden

worden. Ik heb naar die zegen verlangd, ondanks mijn zonden.

„In feite is er een tijd geweest dat het gezin van mijn vader erg actief was in de kerk. Mijn ouders werden bekeerd in het begin van deze eeuw en brachten ons groot volgens de beginselen van het evangelie. Mijn moeder was presidente van de zustershulpvereniging hier. Maar toen zij naar Californië emigreerden in 1926 bleef ik achter om je moeder te trouwen. Haar ouders waren erg vijandig tegen de

kerk, en door de spanningen die dat veroorzaakte werd ik al gauw inactief en verloor het contact. Hoewel ik nooit aan de kerk getwijfeld hebt, begon ik dingen te doen die niet overeenkwamen met de leringen van de kerk. Mijn geweten plaagde mij met betrekking tot jullie; maar als de band eenmaal verbroken is, is het moeilijk om hem weer te herstellen. Ik ben dankbaar dat jullie lid geworden zijn. Ik kan mij voorstellen dat de ouderlingen verbaasd geweest zijn. Zij verwachtten een taaie snoek te vinden en vonden een hele school stekelbaarsjes.”

Nadat dit alles door mijn hoofd gegaan was, vestigde ik mijn aandacht weer op het probleem dat wij aan het bespreken waren. Ik wist wat wij moesten doen.

„Broeders,” zei ik, „het is waar dat wij vele leden hebben die onze boeken alleen maar belasten en die waarschijnlijk nooit actief lid van de kerk zullen worden. Maar zolang wij ze hebben, hebben we water waarin de zendingen kunnen vissen. Misschien zijn er leden die als „taaie snoeken” zijn geworden, sommigen die afvallig zijn en sommigen die zich tegen ons zullen keren; maar volgens mij ligt het antwoord in het uitwerpen van het net. Dikwijls zullen wij niets vangen; maar dan zal de stem van de Heer fluisteren: „Werp het net uit aan de rechterzijde,” en wanneer wij dat dan doen, zullen wij niet in staat zijn het net op te halen omdat er zoveel vissen in zitten. (Zie Johannes 21:6.) Bent u het niet met mij eens?”

Drie handen werden eensgezind opgestoken; en wij gingen verder met het volgende punt op de agenda. □

Nu zijn wij allen actieve leden van de kerk en wij zijn alle drie getrouwd in de tempel.

Ik heb een vraag

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag:

Mijn collega's op het werk spreken voortdurend op minachtende wijze over vrouwen. Hoe kan ik hen als heilige der laatste dagen beïnvloeden om vrouwen hoog te achten?

Antwoord: Thomas P. Smith, bisschop van de tweede wijk van Miami, ring Miami Florida.

De vraag, zoals hier gesteld, heeft twee aspecten: ten eerste, welk respect behoren mannen aan vrouwen te tonen; en ten tweede hoe kan men anderen beïnvloeden zodat hun gedrag tegenover vrouwen en hun gesprekken over vrouwen correct zullen worden.

Zoals in veel andere dingen heeft de Heer in zijn eigen leven een voorbeeld gegeven van hoe men vrouwen behoort te respecteren en te behandelen. In de evangeliën vinden wij geen aarzeling van zijn kant om openlijk met vrouwen om te gaan, ze op barmhartige wijze te genezen, ze op onpartijdige wijze te onderwijzen, en zich vrijelijk met hen te onderhouden; hij was open en recht-

vaardig en hield rekening met hun positie als kinderen van goddelijke ouders. De Heer is een vooraanstaand voorbeeld van iemand die vrouwen met respect behandelde, niet slechts als een stuk speelgoed of als een slavin van de man. Zijn opvatting van de vrouw was gebaseerd „op de eeuwige grondslag van waarheid, recht, eer en liefde.” (Zie *Jezus de Christus*, blz. 357.)

Dit is ook de lering van de kerk – dat de vrouw niet gezien mag worden als een dienstmaagd van de man, maar als een metgezel en partner in de eeuwige gezinseenheid. De man zonder de vrouw, of de vrouw zonder de man, is niet compleet en kan de verheerlijking niet ten volle deelachtig worden. Vanuit dit standpunt gezien is het onvoorstelbaar dat welke man ook de vrouw minder kan achten dan wat zij is: een kind van God en de partner van de man in de eeuwigheid. En het spreekt vanzelf dat God geen enkele onbetamelijke opmerking over vrouwen kan goedkeuren.

Wat het tweede aspect van de vraag betreft, neem ik aan dat er vele manieren zijn die gebruikt kunnen worden om de gewoonte van collega's tegen te gaan die onbillijke, onvriendelijke, of onzedelijke opmerkingen over vrouwen ma-

Ik heb een vraag

ken, en dit geldt natuurlijk ook voor onaangename taal van welke aard ook. Wij zouden ze kunnen intimideren. Als wij de baas zijn zouden wij kunnen dreigen ze te ontslaan of minder prettig werk te geven. Of wij zouden een houding aan kunnen nemen alsof wij beter zijn dan zij en ze kleineren en in verlegenheid brengen. Maar ik weet zeker dat wij begrijpen dat niets van dit alles de juiste manier is. De meest doeltreffende manier om anderen op een positieve wijze te beïnvloeden is door voorbeeld en overredingskracht. Een ervaring in mijn eigen leven kan de macht van het voorbeeld duidelijk maken:

Enkele jaren geleden was ik als politieagent werkzaam in een achterbuurt, en ik kwan daar het probleem tegen van vuile taal zowel van de kant van mijn collega's als van vele mensen in de buurt. Ik deed mijn best om de normen te handhaven die mij geleerd waren door (1) te weigeren zelf vuile taal te gebruiken, en (2) gemene taal tegen te gaan wanneer ik dat kon zonder anderen te beledigen. Ik merkte al spoedig dat het gebruik van vuile taal minder werd. Ik begreep dat de andere mannen mijn houding respecteerden, hoewel zij mijn normen niet voor zichzelf aanvaardden als ik er niet bij was. Ik had hier nooit om gevraagd; het werd bijna onbewust gedaan.

Ik denk dat ik hun respect het meest op prijs gesteld heb op de avond dat een

Thomas P. Smith

woedende, vooraanstaande burger van onze stad een klacht tegen mij indiende wegens gewelddadig en beledigend optreden bij het geven van een bekeuring voor een verkeersovertreding. Wegens het aanzien dat hij genoot en om hem te kalmeren was het waarschijnlijk dat ik een berisping zou krijgen. Deze man beweerde echter tijdens zijn aanklacht dat ik grove taal gebruikt had en gevloekt had. Mijn chefs en mijn collega's wisten dat ik zoiets niet zou doen en de aanklacht werd daarom verworpen. Ik geloof dat wanneer wij eerst besluiten hoe wij zullen handelen, en dan de koers volgen die wij gekozen hebben en volharden, anderen waarmee wij omgaan aangemoedigd zullen worden ons voorbeeld te volgen. Vele mensen zullen de voordelen van fatsoenlijk gedrag inzien en sommigen zullen te zijner tijd ons voorbeeld volgen. Zij zullen op zijn minst ons gedrag gaan begrijpen, en hoewel zij het niet na zullen volgen, zullen zij onze houding respecteren en er op staan dat anderen ons gedrag ook

Ik heb een vraag

respecteren. Als zij ons voorbeeld accepteren en volgen, zullen zij dit blijven doen lang nadat wij weggegaan zijn en zullen zo op hun beurt een goede invloed hebben op anderen.

Zeker, er zijn tijden dat strengheid getemperd door liefde noodzakelijk is. Ik kan u hier een goed voorbeeld van geven. Een bekende spreker was nog enkele vragen van de toehoorders aan het beantwoorden nadat hij een groep studenten had toegesproken. Een jongeman leidde zijn vraag in met commentaar over de negatieve invloeden van televisie op onze maatschappij. Hij vermeldde in het bijzonder „vrouwen en hun waardeloze dagelijkse T.V. series”. De spreker liet die opmerking niet zonder meer voorbijgaan. „Voordat ik je vraag probeer te beantwoorden,” zei hij vriendelijk, „zou ik willen zeggen dat ik je opmerking over vrouwen en hun T.V. series niet zo prettig vind. Ik vind dat het een onbillijke en onjuiste generalisering is. En zelfs als het waar zou zijn, hebben wij mannen genoeg slechte gewoonten van onszelf om een beetje voorzichtig te zijn als het gaat om kritiek uit te oefenen . . .” En toen ging hij rustig verder.

Niemand onder de toehoorders was beledigd. In feite was het alsof een onzichtbare golf van goedkeuring door de zaal ging, en het strekte de jongeman tot eer dat hij knikte, waardoor hij erkende dat hij de bestraffing verdiend had en zich niet beledigd voelde. De rest

van de bespreking was erg ontspannen en erg openhartig.

Het komt mij voor dat het voorbeeld van de Heer volgen niet zo erg moeilijk voor ons kan zijn als wij het op deze manier doen. Mijn ervaring is dat wij door deze methode onze medewerkers en vrienden niet beledigen door klachten en verontwaardigde preken, maar hen ook nog de gelegenheid geven om onze gevoelens te respecteren en ze aanmoedigen om hun houding te veranderen. Rechtvaardige invloed door voorbeeld vereist geduld, verdraagzaamheid en lankmoedigheid, maar kan verandering teweeg brengen. □

Vraag:

Hoe kan een vader zijn gezin werkelijk op de eerste plaats stellen en toch zijn roepingen in de kerk eer aandoen.

Antwoord: George D. Durrant, regionale vertegenwoordiger, manager van de afdeling genealogie, en vader van acht kinderen.

Toen ik werkzaam was als ringpresident in Kentucky werd ik eens geconfronteerd met een rechtstreekse botsing tussen een gezinsactiviteit en mijn werk in de kerk. De Kentucky Derby was op

Ik heb een vraag

komst, de belangrijkste paardenwedren van de Verenigde Staten, en ons gezin had er al wekenlang naar uitgekeken. Drie dagen voor de grote gebeurtenis, werd de ringconferentie van Lexington echter een week verzet zodat de leidersvergadering op de dag van de Derby viel. Als ringpresident werd ik midden in de week door de algemene autoriteit die de conferentie zou bezoeken uitgenodigd om de vergaderingen op die dag bij te wonen.

Tijdens ons gesprek vertelde ik de algemene autoriteit over onze plannen en vroeg hen wat hij ervan dacht. Hij zei: „Soms moeten wij gewoon kiezen.” Verder zei hij niets.

Wat zou u gedaan hebben?

Het werk in de kerk vereist dikwijls dat vaders van huis zijn. Maar door de juiste prioriteiten te stellen, te plannen en te delegeren kan een vader zijn tijd zo organiseren dat hij zijn plichten in de kerk goed nakomt en vaker thuis kan zijn dan hij denkt.

Sommige vaders die overdreven veel tijd besteden aan hun roeping in de kerk zijn trots op de lange uren die zij van huis doorbrengen en zien ze als een bewijs van toewijding. Soms is het toewijding, maar soms is het een manier om niet naar huis te hoeven gaan. Sommige vaders voelen zich bekwaam in activiteiten buitenshuis dan thuis bij hun gezin. Wij behoren onszelf te onderzoeken om na te gaan of wij onder het mom van „toewijding” het belangrijkste

George
D. Durrant

object van onze toewijding niet aan onze vrouw hebben overgelaten, namelijk de zorg voor ons gezin.

Sommigen geloven dat als zij vele uren buitenshuis aan hun kerkelijke plichten wijden, de Heer hen daarvoor zal zegenen door te zorgen dat alles goed gaat thuis. Maar vaders die trouw in de kerk werken kunnen thuis ernstige problemen hebben en dit komt inderdaad ook voor, en één reden daarvoor kan zijn dat ze te weinig met hun gezin omgaan.

Aan de andere kant zal de vader die een geslaagd gezinsleven heeft zijn huis verlaten met een geest vol liefde. Zijn hart is verwarmd door zijn eigen gezin en hij zal dan beter in staat zijn om het hart en de ziel van zijn broeders en zusters te verwarmen. Een man die genoeg tijd en energie aan gezinsactiviteiten geeft en eveneens toegewijd is aan de Heer en het opbouwen van zijn kerk ontvangt de Geest des Heren. Het is de Geest en niet de eindeloze uren kerkelijke activiteiten ver van huis die

Ik heb een vraag

hem succes zal brengen in zijn werk in de kerk.

Volgens mij zijn sommige vergaderingen van de leiders in de kerk veel te lang. Een van de kerkleiders vroeg mij eens: „Bent u als leider punctueel in uw vergaderingen?”

„Ja,” antwoordde ik, „wij beginnen altijd op tijd.”

Hij zei: „Maar bent u punctueel?”

Ik antwoordde op dezelfde manier: „Wij beginnen op tijd.”

Hij stelde mij dezelfde vraag nog eens, en toen ik hem verbaasd aankeek, zei hij: „Ik weet dat u uw vergaderingen op tijd begint, maar eindigt u ze ook op tijd?” Hij voegde eraan toe: „Eindig de vergaderingen op de afgesproken tijd en laat de mens naar huis gaan naar hun gezin. Zij die niet op de afgesproken tijd eindigen doen even verkeerd als degenen die niet op tijd beginnen.” Soms zal een vader zich verontschuldigen dat hij niet genoeg thuis is door te zeggen „Het is niet de kwantiteit maar de kwaliteit van de tijd die besteed wordt die belangrijk is.” Er schuilt wel enige waarheid in deze verklaring voor sommige mensen, maar wij mogen haar niet gebruiken om een geweten te sussen dat ons vertelt dat wij te vaak weg zijn. Toen ik geroepen werd als zendingspresident, was ik bang dat ik tijdens een heel belangrijke periode in het leven van mijn acht kinderen niet genoeg tijd zou hebben om een goede vader te zijn. Ik had voor mijzelf uitgemaakt dat vader

zijn een even belangrijke roeping van God was als die van zendingspresident. Alhoewel ik mijzelf zou wijden aan de zending, betekende dit, dat ik mijn toewijding als vader moest verdubbelen. Met dit in gedachte vond ik het een belangrijke taak om een dik touw aan een hoge tak vast te binden in de enorme es die in onze voortuin stond om een schommel te maken. Met de schommel kwamen er meteen vriendjes en vriendinnetjes voor onze jongste kinderen uit de buurt.

Enkele maanden na onze aankomst woonden wij een studiebijeenkomst voor zendingspresidenten bij. Iedere president werd gevraagd naar het beste idee dat hij tot op dat ogenblik in praktijk gebracht had in zijn zending. Toen het mijn beurt was, zei ik: „Het beste wat ik tot nu toe gedaan heb, is een schommel maken.” Iedereen lachte. Ik beschreef de schommel en legde uit dat mijn voornaamste doel was een goede vader te zijn en dat die schommel een symbool was van deze prioriteit. De leider gaf mij gelijk.

Ik heb ontdekt dat ik meer tijd aan mijn gezin geef als ik mijzelf eraan herinner dat spelen met de kinderen ook kerkwerk is. Toen ik zendingspresident was ging ik dikwijls naar een prachtige kinderspeelplaats met mijn gezin. Ik wandelde dan glimlachend door het park met de kinderen aan de hand en at snoepjes. Soms schoot mij dan wel te binnen: „Zeg, je bent zendingspresi-

BLIJ ANDERS TE ZIJN

Sandra Skouson

Eric was anders dan andere kinderen en hij wist het. Maar hij was er niet zeker van of hij het wel fijn vond anders te zijn. Hij dacht er dikwijls aan als hij 's morgens wakker werd en rustig in bed moest

blijven liggen om zijn broers niet wakker te maken. Soms deed hij dan zijn bedlampje aan en ging liggen lezen. Het gebeurde ook wel dat hij in het donker bleef liggen luisteren naar de auto's en vrachtwagens die op de verkeersweg voorbij suisdend of naar de hanen die kraaiden. Dan dacht hij eraan hoe veraf de auto's en de haan waren en dat hij ze 's morgens zo goed kon horen terwijl hij ze overdag als hij aan het spelen was nooit opmerkte.

Soms dacht Eric aan zijn krullend rood haar en aan de andere kinderen die hem „de Rooie” noemden en hoe hij zijn kamer moest delen met drie van zijn broers in plaats van net als zijn vriend

Andy een kamer helemaal voor zichzelf te hebben. Als hij aan dergelijke dingen dacht vond hij het niet zo leuk om anders te zijn.

Maar Eric was niet alleen anders omdat hij rood haar had en 's morgens vroeg wakker was. En het was ook niet alleen omdat hij zeven broers en zusters had terwijl zijn vrienden er maar één of twee hadden.

Eric was de enige op school die naar het jeugdwerk ging en de enige in de buurt die op zondag geen wilde spelletjes mocht spelen.

Het was meestal niet zo fijn om anders te zijn vond Eric, maar de laatste tijd liep hij

over iets anders na te denken. Over twee weken was hij jarig en dan zou hij acht jaar worden. Soms als hij 's morgens wakker werd, lag hij er aan te denken dat hij gedoopt zou worden. Hij probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om witte kleren aan te trekken en de treden af te dalen in het water. Hij stelde zich zijn vader voor die in het water op hem stond te wachten en hem de hand zou toesteken. Hij vond het fijn om daaraan te denken.

Op een dag op weg van school naar huis sprak Eric met Andy over het dopen. „Wordt jij gedoopt als je acht jaar oud bent?” vroeg hij zijn vriendje.

„Ik denk van niet,” antwoordde Andy. „Ik weet niet zoveel over zulke dingen.”

„Hè,” dacht Eric, „ik ben al weer anders!” Toen vroeg Andy: „Wordt jij gedoopt als je acht jaar bent?”

Eric keek even naar Andy en dacht dat Andy hem niet zou plagen als hij het hem vertelde omdat hij een goede vriend was.

„Ja,” antwoordde Eric, „over twee weken ben ik jarig, dan word ik acht en dat is oud genoeg om gedoopt te worden. Ik wou dat het al zo ver was.”

Plotseling had Eric een geweldige ingeving. „Andy,” vroeg hij, „zou je naar mijn doopdienst willen komen? Mijn vader gaat mij dopen. Ik ben dan helemaal in het wit gekleed en mag vooraan zitten met mijn papa. Je kunt komen en je vader meebrengen, als je wilt.”

Toen de dag waarop Eric gedoopt zou worden eindelijk aangebroken was, ging het hele gezin met hem mee. Andy en zijn vader waren er ook.

Voor het dopen zelf werd een korte dienst gehouden. Eerst werd een lofzang gezongen en daarna een toespraak over Jezus die ook gedoopt werd en hoe belangrijk het is zijn voorbeeld te volgen.

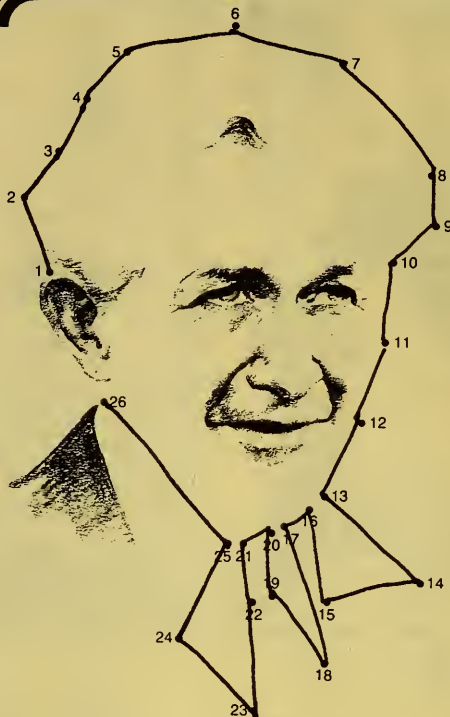
Jezus was dus ook anders dacht Eric bij zichzelf. Dat was een prettige gedachte. Toen het tijd was voor de doop, ging alles precies zoals Eric het zich had voorgesteld. Maar nu voelde hij ècht zijn papa's sterke hand die hem vasthield. Hij voelde het koele water tot aan zijn middel komen. Een paar minuten lang kon Eric aan niets anders denken dan aan de klank van zijn vaders stem en de warmte van zijn vaders hand en het koele water om hem heen.

Na de doop en nadat hij en papa droge kleren hadden aangetrokken, kreeg Eric van iedereen een hand en zijn moeder gaf hem een dikke zoen. Toen liepen Eric en

zijn vader naar Andy en zijn vader die achter in de zaal stonden, en beiden erg blij keken. Papa schudde de hand van zijn buurman en zei: „Fijn dat je gekomen bent, Frank.”

Andy's vader wachtte even met zijn antwoord. „Ik vond het fijn de dienst bij te wonen,” zei hij toen. „Het was heel anders dan ik verwachtte. Ik ben blij dat wij het hebben kunnen zien.”

Hij draaide zich toen om en gaf Eric een hand. En Eric wist dat er iets heel belangrijks gebeurd was, niet alleen met hemzelf maar ook met Andy en zijn vader. En toen wist Eric dat het toch ook fijn kon zijn om anders te zijn. □

Howard Boughner

DAVID O. MCKAY

1873-1970

„Sinds mijn kinderjaren is het voor mij gemakkelijk geweest om in de visioenen van de profeet Joseph Smith te geloven,” zei president David O. McKay tegen de aanwezigen in de Tabernakel zes maanden nadat hij

in 1951 president van de kerk geworden was. Toen vertelde hij op levendige wijze iets wat hem als kind overkomen was op de boerderij van zijn ouders in Huntsville, Utah: Toen ik nog een heel klein kind was

in het huis waar ik mijn jeugd heb doorgebracht, was ik eens erg bang 's nachts. . . . Vader was niet thuis, hij was weg met de kudde of op een of andere zending, . . . en ik kon niet slapen. . . . Ik verbeeldde mij dat ik buiten om het huis geluiden hoorde. Moeder was ergens in een andere kamer. Thomas E. (een jongere broer) lag naast mij en sliep vast. . . . Ik werd hoe langer hoe angstiger en ik besloot dat ik moest doen wat mijn ouders mij geleerd hadden - bidden. Ik dacht dat ik niet kon bidden zonder uit bed te gaan en neer te knielen, en dat was erg veel van mij gevraagd.

Tenslotte bracht ik mijzelf er toch toe om uit bed te stappen en neer te knielen en God te bidden om moeder en onze familie te beschermen. En een stem die zo duidelijk was als die van mij nu voor u, zei: ‚Wees niet bang. Niets zal je kwaad doen.‘ Waar de stem vandaan kwam, van wie ze was, zeg ik niet. Dat laat ik aan u over. Voor mij was het een rechtstreeks antwoord en tevens de verzekering dat mij nooit iets kwaads zou overkomen als ik 's nachts in bed lag.”

Hij was altijd een goede leerling en werd hoofd van de school in Huntsville toen hij nog naar twintig jaar oud was. Hij was lang, sterk en lenig en speelde later rugby op de University of Utah, waar hij in 1897 afstudeerde. Hij is zijn hele leven betrokken geweest bij het onderwijs en heeft verschillende functies gehad als bestuurder en als leraar zowel in zijn privé-leven als in de kerk. Hij hield van de Schriften en begreep ze en genoot van goede literatuur, vooral

van de werken van Shakespeare en de gedichten van Robert Burns (1759-1796), de Schotse dichter uit het land van president McKay's voorouders.

Waardig en liefdevol wekte president McKay vrouwen bij allen die te maken hadden met zijn geweldige geestelijke leiding gedurende de vierenzestig jaar dat hij werkzaam was als algemene autoriteit van de kerk. Hij reisde ruim anderhalf miljoen kilometer tijdens zijn presidentschap, en in die tijd groeide de kerk zoals nooit tevoren in de gehele wereld. „Blijf bezig in de dienst van anderen” was zijn recept voor blijvend geluk.

Zijn warmte en vriendelijkheid zullen niet gauw vergeten worden. David O. McKay hield bijzonder veel van kinderen en zij hielden van hem en waren graag in zijn nabijheid. Hij was altijd een heer in zijn omgang met anderen en stelde een prachtig voorbeeld van hoffelijkheid en tederheid tegenover zijn vrouw, met wie hij negenenzestig jaar getrouwd is geweest.

President McKay keerde graag terug naar het huis waar hij zijn jeugd had doorgebracht in Huntsville, en tot na zijn negentigste verjaardag genoot hij ervan op zijn lievelingspaard Sonny Boy door de vertrouwde velden te rijden. □

Samen
bezig zijn

TEL JE ZEGENINGEN

Pat Graham

De hoorn is het symbool van overvloed. Gewoonlijk wordt hij afgebeeld boordevol met vruchten, bloemen en graan.

Knip de hoorn uit en plak hem op een vel karton of stevig papier. Plak vruchten op licht karton of papier en knip ze uit. Schrijf je zegeningen of tekeningen ervan op de vruchten. Terwijl je nu elke zegening op of rondom de hoorn plaatst zeg je zoiets als: „Ik ben dankbaar voor _____ omdat ik _____.” Denk aan de vele redenen waarom je dankbaar bent voor elke zegening.

Als je de plaat af hebt, kun je er een spelletje mee spelen met je familie. Laat iedereen zijn ogen sluiten terwijl je een van de plaatjes wegneemt. Laat ze dan raden welke zegening ontbreekt. Bespreek samen hoe het zou zijn zonder die zegening. Blijf zo spelen totdat er geen plaatjes meer over zijn. □

Ideeën voor de tijd dat je samen bezig bent

Maak een grote hoorn des overvloeds van karton en bedek deze als dit mogelijk is met helder plastic zodat de vruchten er met plakband op aangebracht kunnen worden en er weer afgenomen kunnen worden zonder ze te scheuren.

Vraag de kinderen plaatjes te tekenen en te kleuren van hun zegeningen. Knip deze dan uit en plak ze op gekleurd papier in de vorm van vruchten.

Plaats de vruchten in een doos en kies er iedere week een paar uit om aan de hoorn des overvloeds toe te voegen. Laat ieder kind iets vertellen over zijn zegening.

Het evangelie

De bijbel

Mijn ouders

Mijn hond

Mijn broertjes
en zusjes

Van vriend tot vriend

Ouderling James A. Paramore

Joleen Meredith

„Mijn moeder is een uniek iemand,” zo begon ouderling Paramore te vertellen over zijn moeder. „Zij heeft een onvoorwaardelijk en absoluut vertrouwen in onze Hemelse Vader. Door gebed en onwankelbaar geloof is zij in staat geweest om vele dingen te doen in haar leven. Zij bad dat mijn vader actief zou worden in

de kerk, en het gebeurde; hij werd een sterke, trouwe en bekwame leider. Zij bad dat zij meer kinderen mocht hebben, iets dat bijzonder moeilijk voor haar was. Toch was zij in staat om zes kinderen te krijgen, die veel voor haar betekenen. Zij was een goed voorbeeld voor ons allen. Mijn vader was ook een bijzonder ie-

mand. Toen ik nog jong was leerde hij mij tandtechnicus te worden. Wij zaten dikwijls naast elkaar terwijl ik onder zijn leiding werkte en ik werd er erg vaardig in. Vijf jaar lang leerde hij mij alles over zijn vak. Toen ik in dienst most hoorden zij welke opleiding ik had. Ik werd uit de basistraining gehaald en hoewel maar achttien jaar oud kreeg ik de leiding van een tandheelkundig laboratorium waar vele mensen werkten. En dat alles vanwege de training die mijn vader mij gegeven had.

Wij hebben een paar grote voorouders aan de Paramore kant van de familie,” vervolgde ouderling Paramore. „Mijn grootmoeder kwam alleen uit Denemarken toen zij acht jaar oud was. Haar moeder bracht haar aan boord van een schip met een kaartje om de hals waarop een adres stond in Utah. Toen zij in New York aankwam stonden daar een paar zendelingen, die hadden beloofd haar af te halen en te helpen en zetten haar op een trein naar Ephraïm, Utah. Wat een ervaring voor een kind van acht jaar. Als ik eraan denk krijg ik tranen in mijn ogen. Ik weet zeker dat haar moeder dacht dat het een prachtige kans was voor haar dochter om daar te zijn waar de kerk sterk was.”

Sprekend over kinderen die acht jaar oud zijn, voegde ouderling Paramore eraan toe: „Als bisschop heb ik minstens tachtig kinderen geïnterviewd en gezien hoe zij gedoopt werden. Bij al die interviews heb ik geen enkele keer het gevoel gehad dat het kind niet klaar was om gedoopt te worden. Acht jaar is de leeftijd waarop kinderen verantwoordelijk worden voor hun daden en op die leeftijd weten zij wat goed en wat kwaad is. Zij kennen natuurlijk nog niet alle beginselen, maar zij kunnen een juist oordeel vellen. Instinc-

tief, door het licht van Christus, weten zij wat goed is. Of zij ook doen wat goed is hangt af van het uitoefenen van hun vrije wil, maar ik twijfel niet aan hun bekwaamheid om het goede te kiezen. Daarvan is vele, vele malen tot mij getuigd.

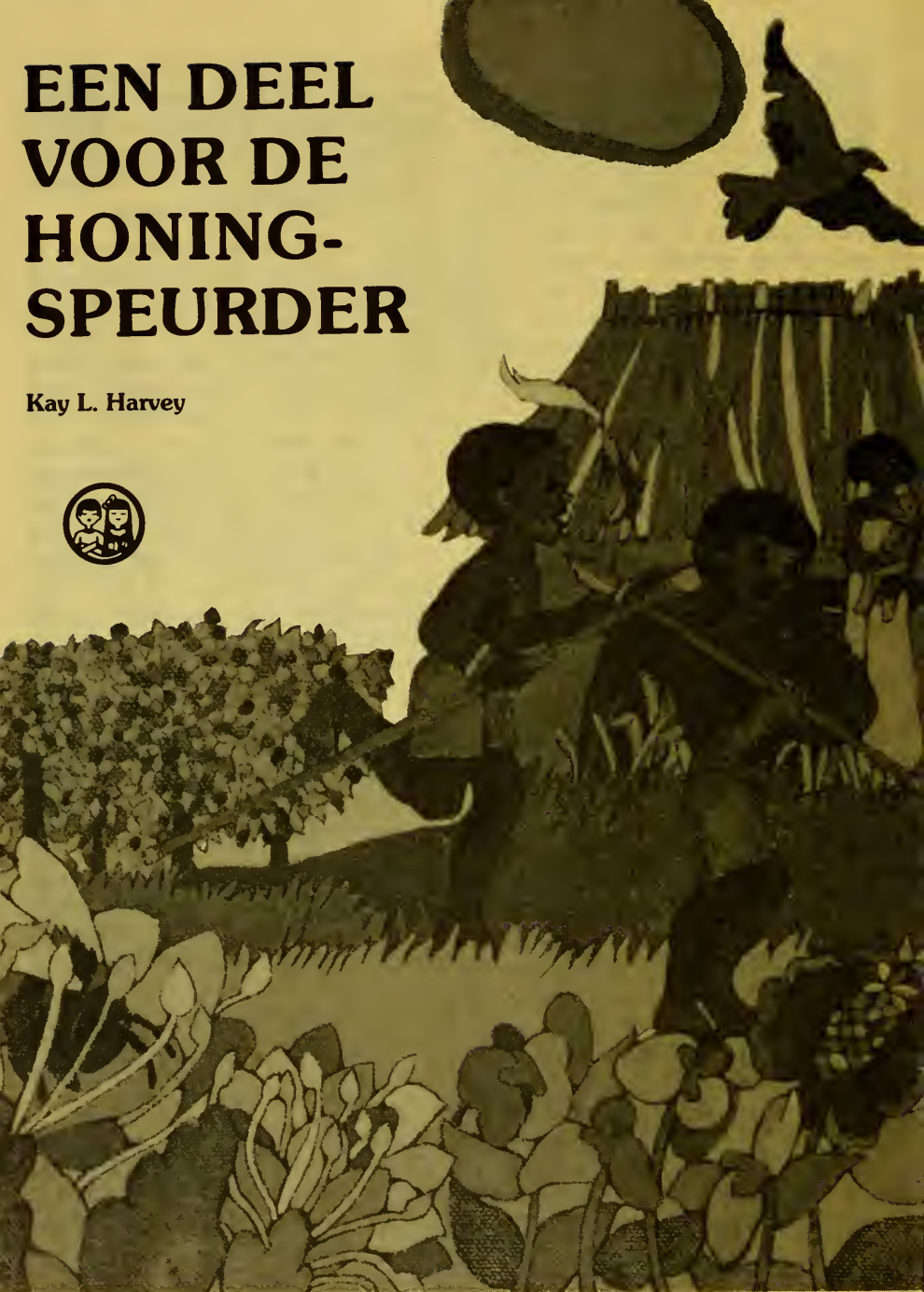
Ik zou willen dat alle kinderen van de wereld weten dat de boodschap van onze Hemelse Vader is in Hem te vertrouwen en hun medemensen lief te hebben. Houd de liefhebbende geest die in jullie is op deze leeftijd. Je bent nederig en bereid te leren. Je hebt een prachtige gave, en dat is dat je kunt vergeten – je blijft geen wrok koesteren en je kunt problemen uit je geest bannen en iemand blijven liefhebben die je pijn gedaan heeft. Bouw geen muren of barrières om je heen, behoud slechts een liefhebbend hart. Er is geen vervangingsmiddel voor liefde. Liefde betekent belangstelling en zorg. Liefde betekent dingen doen voor anderen. Als er liefde is tussen twee mensen, moedig dit vertrouwen en zelfbewustzijn aan. Je kunt alle problemen met elkaar bespreken en ze oplossen. Liefde breekt barrières af. President Kimball heeft onvoorwaardelijk lief.

Als men later nog naar één ding van je zou weten, wat zou dat dan zijn? Zou je willen dat men aan jou dacht als iemand die getrouw was in de dingen des Heren? Dat je eerlijk was? Dat je betrouwbaar was? Al deze dingen zijn prachtige eigenschappen, maar zou het niet wonderbaarlijk zijn als men zich jou vooral herinnerde om je liefde voor de mensen?

Ik geef mijn getuigenis, dat de boodschap van de Heiland waar is. Die boodschap is, dat je de Heer en je medemensen lief moet hebben, en dat wij deze liefde moeten vinden en beantwoorden als wij het eeuwige leven willen beërven.” □

EEN DEEL VOOR DE HONING- SPEURDER

Kay L. Harvey

„Kijk! Daar is een honingspeurder. Als wij hem volgen zal hij ons bij honing brengen,” riep Kirmani naar zijn jongere broer, Suku.

De twee Afrikaanse jongens, gekleed in khaki shorts, waren aan de rand van hun dorp leeuwenjacht aan het spelen.

„Tye (schiet op)! Tye!” drong Suku aan.

Zij lieten hun assagaaien (werpspiezen) vallen en renden naar hun moeder om een paar kruiken te halen waar zij de honing in konden doen. Toen stak een van de jongens een toorts aan bij het kookvuur om de bijen uit te roken.

„Zorg dat je wat honing achterlaat voor de vogel,” riep hun moeder hun nog na toen zij wegholden.

„Nidyo (ja),” antwoordde Suku, maar Kirmani lachte.

„Je gelooft het oude verhaaltje toch niet dat je een deel van de honing voor de vogel achter moet laten, omdat hij je anders naar gevaar leidt,” antwoordde Kirmani spottend.

„Maar Abu's vader dan die alle honing uit een bijennest haalde. Men zegt dat hij verder weggeleid werd door de vogel en in de buik van een luipaard eindigde,” hield Suku vol.

Kirmani ging er niet op in. Hij pakte zijn speer op.

Suku droeg de kruiken en Kirmani de smeulende toorts van in vet gedrenkt mos aan een lange stok.

Op een drafje liepen zij door het open veld waar de dieren gewoonlijk graasden en waar hier en daar doornige struiken groeiden. Een klein grijs vogeltje vloog heen en weer alsof het

er zeker van wilde zijn dat zij hem volgden. De vogel leidde hen tot aan het bos en verdween in het dicht gebladerte. Kirmani holde vooruit, maar Suku vroeg zich nog steeds af, moet ik honing voor de vogel achterlaten zelfs als Kirmani dat niet wil doen?

„Kijk! Daar is hij weer. Hij volgt het oude dierenspoor,” riep Kirmani opgewonden.

Toen Suku Kirmani had ingehaald zat de vogel op een tak van een net mos bedekte boom. Bijen vlogen in en uit door een klein gat in de stam.

„De vogel heeft ons naar honing gebracht,” riep Suku en klapte in zijn handen.

Kirmani stak zijn speer in het gat. Wat verrot hout viel weg zodat het gat groter werd. Hij stak zijn toorts naar binnen en rookte de boze bijen uit.

Suku klom op Kirmani's schouders om op een tak te komen dicht bij het gat. Hij trok zichzelf naar boven en keek naar binnen. „Er zit veel honing in,” riep hij blij.

Kirmani klauterde ook naar boven en met stokjes duwden de jongens de honingraten in hun kruiken. Het vogeltje bleef om hen heen fladderen en tsipte klagend.

Toen Suku al de honing had die hij aan kon, gleeed hij langs de stam weer naar beneden. Kirmani schraapte het laatste beetje weg, likte zijn stok af en sprong op de grond.

„Die domme vogel krijgt niets,” zei hij onverschillig.

Het vogeltje zette zich neer op de boom maar vloog al gauw roepend weer weg.

„Hij probeert ons weer mee te krijgen,” zei Kirmani. „Hij kon ons wel eens naar een ander bijennest brengen. Suku, je bent toch niet bang dat hij ons naar gevaar leidt?” Hij rende al vooruit. „Ga maar mee, als je durft.”

Suku aarzelde. Wij gaan dan nog dieper het bos in, dacht hij bezorgd. Wij hadden de vogel een deel van de honing moeten gunnen. Maar de uitdaging kon hij niet negeren. Met tegenzin begon hij te volgen.

Plotseling hoorde Suku een gekraak, een geruis en een verschrikte schreeuw van Kirmani. Hij holde snel op het geluid af en vond zijn broer op de grond liggen met zijn benen onder een dikke tak geklemd. Hij probeerde zijn speer als hefboom te gebruiken om de tak van Kirmani's benen weg te nemen, maar het heft van de speer brak.

„Ayah! Ayah!” kreunde Kirmani, „ik ga vast dood. Het oude verhaal is waar. De vogel heeft wraak genomen.”

„Ik ga vader halen,” zei Suku en nadat hij zijn speer aan Kirmani gegeven had holde hij weg.

Kirmani kreunde van de pijn. Hij kon zich nauwelijks bewegen en hij was alleen in het oerwoud omringd door gevaren. Misschien brengt de honingspeurder wel een luipaard om mij te doden, dacht hij wanhopig. Nerveus keek hij rond. Tot zijn verbazing zag hij dat de vogel op een tak boven hem zat.

„Hij is niet weggegaan om een luipaard te halen,” fluisterde hij in zichzelf. „Hij kijkt alleen maar naar

mijn kruik met honing.” Iets van de angst verliet hem.

Kirmani's kruik stond op de grond naast hem. Met zijn speer gaf hij hem een duwtje zodat er wat honing uitvloeide. Hij bleef stil liggen. Al gauw vloog de vogel naar beneden en begon de geelbruine honing op te eten.

Terwijl Kirmani toekeek, herinnerde hij zich wat broeder Andrew, zijn onderwijzer, had gezegd over de honingspeurder. Volgens hem was de vogel niet op wraak uit. Die gedachte stelde hem gerust.

Al spoedig kwam Suku terug met zijn vader en een reddingsploeg. Zij lichten de zware tak van Kirmani's been, maakten een draagbaar van klimplanten en droegen hem naar huis. Terwijl broeder Andrew zijn wonden verzorgde vertelde Kirmani zijn verhaal. „Je begrijpt nu zeker wel dat de vogel je naar een andere boom leidde omdat hij honger had,” legde broeder Andrew uit. „Hij kan zelf niet bij de honing komen en je had niets voor hem overgelaten. Vind je niet dat de honingspeurder zijn deel had verdiend?”

Kirmani schaamde zich. „Suku wilde wel wat honing overlaten voor de vogel, maar ik begreep het niet. Voor-taan zal ik niet meer alles willen hebben als het vogeltje mij naar honing leidt. Ik zal altijd wat voor hen overlaten.” □

Ik heb een vraag

dent, zou je niet beter terug kunnen gaan naar kantoor?" Maar dan glimlachte ik weer en zei tegen mijzelf: „Ik doe mijn kerkwerk hier. Ik ben bij mijn kinderen en mijn vrouw. Wij hebben een fijne dag vandaag en vanavond kan ik in mijn dagboek schrijven dat ik zes uur lang prachtig kerkwerk heb gedaan." Dan nam ik weer een snoepje en liet de kinderen mij brengen waar zij heen wilden.

Kerkwerk met uw gezin betekent niet dat u uw andere kerkwerk ongedaan laat. Het betekent slechts dat u beide doet, en dat kunt u. Soms kunt u een hele dag met de kinderen doorbrengen. Een andere keer zal het een worsteling van tien minuten moeten zijn of het vouwen van een papieren vliegtuig na de avondmaaltijd.

Enkele jaren geleden was ik bisschop van een wijk. Ik werkte aan mijn doctorsgraad en had tegelijkertijd een volledige baan. Ik werkte enigszins onder druk omdat ik vreesde dat vanwege mijn verlangen om in zoveel opzichten te slagen ik in werkelijkheid faalde als vader.

Op een zondagavond bleef ik in de kerk achter om wat werk af te maken. Het was laat toen ik het gebouw doorliep om de lichten uit te draaien en ik voelde mij plotseling eenzaam. Ik had het gevoel dat ik geen dag langer de zware last kon dragen die ik droeg.

Ik viel op mijn knieën op het podium en riep de Heer aan. Ik stortte mijn hart uit bij Hem en beschreef tot in bijzonderheden mijn schijnbaar onuitvoerbare taken. Toen ik uitgesproken was bleef ik op de knieën liggen. En toen hoorde ik de Geest die tot mij sprak in mijn hart. Het antwoord dat Hij mij gaf was alles wat ik nodig had. Hij zei maar drie dingen: „*Ga voort. Doe uw best. Heb uw gezin lief.*”

Ik stond op als een nieuw mens.

Sindsdien ben ik aan de woorden blijven denken en heb ik de raad opgevolgd die mij jaren geleden in Kentucky gegeven werd door een leider van de kerk: „Soms moeten wij gewoon kiezen”.

De enige fout die wij daarbij maken is: te dikwijls het ene kiezen en het andere verwaarlozen. □

MET ANDEREN DELEN

Een nieuw getuigenis *Candy B. Stewart-Magee*

Ik was een nieuwe bekeerlinge die haar eerste vergadering van de zustershulpvereniging bijwoonde. Het was de les *Geestelijk leven* en ik kende niemand. Toen de lerares de les beëindigd had kondigde zij aan dat de rest van de tijd gebruikt zou worden voor het geven van getuigenissen. Ik had wel weg willen rennen. Ik was naar een vasten- en getuigenisvergadering geweest en had mij bijzonder slecht op mijn gemak gevoeld.

Een zuster stond op en gaf haar getuigenis, maar ik hoorde er nauwelijks een woord van: er was een geweldig geruis in mijn oren en mijn hart klopte zo hard dat ik er zeker van was dat het aan de andere kant van de kamer gehoord kon worden. Plotseling ontdekte ik dat ik naast mijn stoel stond en een stem die veel op de mijne leek begon te spreken. De woorden waren eenvoudig: Ik was nog maar een paar weken lid van de kerk, ik kon nauwelijks geloven dat ik daar stond en mijn getuigenis gaf, ik voelde een overweldigende liefde voor hen allen en ik begreep dit niet goed. Mijn stem beefde erg en ik huilde tranen met tuiten - maar het gesuis in mijn oren was veranderd in een grote kalmte die ik nooit eerder ervaren had.

Toen ik zweeg stond een zuster op en zei met een van ontroering trillende stem dat zij waarschijnlijk het oudste aanwezige lid was en bovendien een bezoeker; zij had al lang haar getuigenis niet meer gegeven, maar het horen van een getuigenis van iemand die nog maar zo kort lid was, bracht haar ertoe ook haar getuigenis te geven. En zo ging het door. De Geest was als een wolk die ons allen omringde. Iedere zuster die erbij was gaf die dag haar getuigenis.

Ik had geen betere ervaring kunnen vragen om mij de belangrijkheid van het geven van een getuigenis te leren. Ik heb er mij jaren door gesteund gevoeld. □

Het leren van eenvoudige waarheden *Patti Jean Angus*

Toen ik geroepen werd als lerares in het jeugdwerk begaf de moed mij en ik kreeg een brok in mijn keel. Ik was nog maar een paar maanden lid van de kerk en had er naar uitgezien een functie in de kerk te krijgen. Maar lerares in het jeugdwerk? Er waren veel aantrekkelijker functies voor een eerstejaars studente. Wat kon de reden zijn van die inspiratie? Ik aanvaardde de roeping met voorgewend enthousiasme.

Terwijl ik op mijn beurt zat te wachten om aangesteld te worden vroeg ik mijn Hemelse Vader in stilte om mij op de een of andere manier te helpen om dit te begrijpen. De woorden van de zegen gaven mij het antwoord en de Geest gaf er mij een getuigenis van: „U bent geroepen om in het jeugdwerk les te geven omdat u de duidelijke en eenvoudige waarheden zult kunnen leren die u niet als kind hebt kunnen leren, omdat u geen lid van de kerk was . . .”

De trots en de twijfel verdwenen uit mijn hart, en een gevoel van liefde omringde mij, liefde voor mijn Hemelse Vader en voor de kinderen die aan mijn zorg zouden worden toevertrouwd. Ik zou nooit meer aan zijn oneindige wijsheid en liefde voor mij twijfelen. □

Zes borden *Louanne Brown-Barrett*

Maar zes borden op tafel vanavond, en dit zou bijna twee jaar lang zo blijven, en dan zullen er nog maar vijf zijn, want dan gaat zijn broer ook. Het zal drieëneuhalf jaar duren voordat wij opnieuw zeven borden op deze tafel zullen zetten.

De meeste jongemannen gaan ongeveer op deze leeftijd het huis uit en een zending is de beste reden om uit huis te gaan. Ik ben er trots op dat hij waardig is en dat hij het verlangen had te dienen. Maar de tafel lijkt zo kaal zonder zijn bord.

Hebben onze hemelse ouders dit ook zo aan gevoeld toen wij hen verlieten, alhoewel onze overgang naar de sterfelijkheid ook vooruitgang betekende? Onze geboorte hier betekende het einde van zelfs onze herinnering aan hen, en zovelen van ons nemen nooit de tijd om aan hen te denken, of met hen te communiceren zo dikwijls als wij maar kunnen. Zelfs ik niet, en ik zou toch beter moeten weten. Hoe dankbaar ben ik voor de profeten en de zendelingen die de boodschap van het evangelie brachten en mij het recht op de gave van de Heilige Geest verleenden. Ik ben dankbaar genoeg om gelukkig te zijn met het zetten van maar zes borden op tafel opdat de tafel van mijn Vader voller kan worden. □

HET INNERLIJK IS VAN BELANG

De strijd van een
verwonde en
afschuwelijk verbrande
jongeman tegen
tegenspoed

Janet Thomas

Peter Jeppson nam de slang van de benzinepomp uit zijn tank en draaide met een vlugge beweging de dop erweer op. Het was zaterdagavond laat en op weg naar huis van een avondje uit met een meisje was hij even gestopt om te tanken. Hij liep nog steeds aan het nieuws van zijn beste vriend te denken: een

zendingsoproep. Peter zelf zou zijn eigen papieren over slechts enkele weken opsturen.

Toen Peter een kruispunt overstak om zich te voegen bij het verkeer op de grote verkeersweg naar Boise, Idaho, botste hij frontaal op een andere wagen. Door de schok werd de voorruit van zijn wagen

vernield en verstrooid over de weg. De volle benzinetank voor in de wagen, omdat zijn motor achterin zat, barstte open.

De benzine gulpte over de motorkap door het kapotte raam naar binnen in mijn ogen en bedekte mij en de binnenkant van de auto geheel en al. Op de een of andere manier vloog de wagen in brand en stond onmiddellijk in lichtelaaie. Op dat ogenblik kwamen er mensen voorbij die het ongeluk zagen en snel stopten. Drie mannen konden dicht genoeg bij de wagen komen om de deur te openen. De vlammen waren twee keer zo hoog als de wagen. Zij konden mij niet zien omdat alles zo hevig brandde. Zij gooiden hun jassen in de open deur om de vlammen te bedekken totdat zij mijn hand zagen. Met zijn drieën grepen zij mijn hand en trokken mij uit het wrak. Zij rolden mij heen en weer om het vuur te doven.

Peter had zijn broers dikke trui van Schotse wol geleend voor zijn avondje uit. De romp van zijn lichaam en zijn armen tot aan zijn polsen waren de enige delen van zijn lichaam die niet verbrand waren. Het feit dat hij die trui droeg had zijn leven gered.

In 1965 woonde Peter in zijn geboortestad Boise, Idaho, en evenals vele van zijn vrienden bereidde hij zich voor op een zending. Zijn ongeluk gooide alles in de war. Hij moest dingen meemaken die het uiterste van hem zouden vergen. En door het overwinnen van tegenspoed veranderde zijn leven.

Toen ik in het ziekenhuis aankwam deed de jonge dokter wat hij kon. Maar ik was

opgezwollen als een blaar, bijna twee keer zo dik als normaal, zodat het moeilijk was om te ontdekken of ik op mijn rug lag of op mijn buik. Hij probeerde nog een levensteken in mij te vinden maar het lukte hem niet. Hij verklaarde mij wettelijk dood, bedekte mij met een laken en bracht mij terug naar de ingang van de afdeling eerste hulp bij ongelukken. Daar bleef ik achter op een bed. Een verpleegster liep voorbij. Zij was net bij het bed toen mijn arm iets bewoog onder het laken. Ontsteld riep zij de dokter. Zij verzamelden al hun hulpmiddelen en brachten mij terug naar de intensive care afdeling.

Zeven weken ondragelijke pijn volgden. Zij gaven hem geen schijn van kans om te overleven. Het ene team verpleegsters en dokters loste het andere af. Geleidelijk naderde Peter de grens van bewust zijn. Ik kon ze horen praten. Het was als in een droom, vanwege al de pijn. Het was alsof er een wolk om mijn geest lag. Ik hoorde de dokter tegen mijn moeder zeggen: „Peter heeft geen kans om in leven te blijven”. Toen ik hem dit hoorde zeggen werd ik erg kwaad. Ik wilde opstaan en de dokter slaan. Ik herinner mij dat ik probeerde op te staan, maar ik was vastgebonden. Ik zal nooit vergeten hoe ik mij voelde toen de dokter zei: „Ik begrijp niet dat hij het zo lang overleefd heeft. Hij kan onmogelijk blijven leven.” Ik herinner mij dat ik weer terugviel in een coma en dat ik het gevoel had dat ik dood ging. Dit was al vele, vele malen gebeurd, maar ik kon mij de andere keren niet meer herinneren. Terwijl ik weer wegzak-

te was ik zo kwaad op de dokter dat ik tegen mijzelf zei: „Ik zal je bewijzen dat ik niet dood ga. Ik blijf in leven.”

De pijn was zo erg dat ik mijzelf beloofde tot tien te tellen voordat ik het opgaf. Ik wilde zien of ik het tot tien uit kon houden alvorens te sterven. Ik bracht het tot vijf of zes en voelde mij weer wegzakken, maar zei nog: „Ik moet de tien halen”.

Geleidelijk en met veel pijn werd Peters toestand stabiel. Met zijn armen en benen vastgebonden om bloeden te vermijden en met verbonden ogen, vertelde de dokter hem wat er gebeurd was. Door het ongeluk was een arm en een been ontwricht; hij had drie gebroken ribben, zeven of acht gebroken vingers en een gebroken kaak; een ernstige hersenschudding; hij had vijftig procent van zijn huid verloren en nog eens veertig procent eerste en tweede graads brandwonden. De grote vraag voor Peter was: zou hij ooit weer kunnen zien, want de benzine was ook in zijn ogen terechtgekomen.

Ik kon de dokter weg horen gaan. Hij had mijn grote vraag niet beantwoord. Ik begon met mijn arm te zwaaien. Dat trok zijn aandacht want hij kwam weer naar mij toe. „Wat is er Peter?” Ik kon slechts „Mijn ogen, mijn ogen, mijn ogen”, zeggen. Hij kneep in mijn arm en antwoordde niet. Hij wist wat ik bedoelde. Er was alleen het onuitgesproken antwoord dat er geen kans was dat ik weer zou zien. Hij begon te huilen en ik wist toen dat het er heel ernstig uitzag.

Peter bracht maanden door in het ziekenhuis en herstelde langzaam. In feite bleef hij een heel jaar in het ziekenhuis als full-

time patiënt en nog vele maanden daarna was hij dan weer in het ziekenhuis en dan weer eruit en onderging dozijnen operaties. Eén van de eerste operaties die hij onderging was het verwijderen van het wondweefsel van zijn ogen. Na de operatie terwijl hij in de herstellkamer lag wist Peter dat de volgende morgen het grote ogenblik zou komen dat hij de waarheid onder ogen moest zien. Dan werd het verband afgenomen en zouden zijn ogen getest worden.

Wakker en alleen midden in de nacht dacht Peter na over wat hem te wachten stond.

Ik kon de gedachte aan het ogenblik dat het verband van mijn ogen afgenomen zou worden niet verdragen. Wat zou het aan de ene kant een groots ogenblik zijn als ik kon zien! Maar was als ik blind zou zijn? Alle hoop zou dan vervlogen zijn.

Onhandig, omdat zijn handen nog verbonden waren, begon Peter het verband om zijn ogen weg te nemen. Het lukte hem om een ondersteek die naast zijn bed stond op zijn borst te zetten. Zijn bedoeling was om het licht van de lamp boven zijn hoofd in zijn ogen te weerkaatsen. Hij drukte het knopje naar beneden en een verblindend licht scheen in zijn ogen. Hij kon zien! Terwijl zijn ogen zich aanpasten aan de schemerige kamer lichtte hij de glanzende, metalen ondersteek nog eens op.

Opgewonden als ik was zag ik toen dat afschuwelijke gezicht. Omdat mijn familie er niet op gerekend had dat ik in leven zou blijven hadden zij mij niet alles verteld. Zij hadden mij niet verteld dat ik

een oor verloren had en mijn oogleden en al mijn gelaatstrekken. Mijn neus was weg; mijn hele mond was weg. In mijn opgewondenheid had ik er niet aan gedacht wat ik zou zien. Wat ik zag kon ik emotioneel niet aan. Ik gilde.

Geconfronteerd met nieuwe problemen, bracht Peter de hele nacht door met een medelevende verpleegster die hij vragen stelde over wat er gedaan kon worden. Wat voor plannen waren er gemaakt? Wat ging er met hem gebeuren als hij eenmaal uit het ziekenhuis kwam? Hoe zou het zijn om een winkel binnen te gaan? En naar een danspartijtje te gaan? Of als hij met een meisje wilde dansen? Wat zou er gebeuren als hij een meisje graag mocht? En als hij haar een zoen wilde geven? Plotseling begon hij te lachen. De verpleegster wilde weten wat er zo grappig aan was.

Plotseling was er een gedachte in mij opgekomen. Ik herinnerde mij een andere keer dat ik in de spiegel had gekeken en mij zorgen had gemaakt over hoe ik er uitzag. En toen was ik in de lach geschoten.

Ik was nog op de middelbare school en had de gelegenheid om naar een dansfeestje te gaan. Het was de eerste keer dat ik een smoking zou dragen. Het was spannend. Ik was net zestien geworden en ik had een bijzonder meisje gevraagd met mij mee te gaan. Het was de eerste keer dat ik een meisje had uitgenodigd om mee te gaan eten. Ik maakte mij veel zorgen. Ik herinner mij dat ik niet te laat wilde zijn en al om 2 uur 's middags mijn smoking had aangetrokken. Terwijl ik

De benzine gulpte door de voorruit en bedekte mij en de binnenkant van de wagen geheel en al en vloog in brand.

mijn strikdas om stond te doen merkte ik dat er iets aan de hand was met mijn kin. Nee, nu niet! Ik rende naar de spiegel, ja hoor, daar aan de linkerkant kwam een puistje op. Ik herinner mij nog hoe kwaad ik was. Waarom juist vandaag? Waarom niet morgen of welke dag ook, behalve vandaag?

Er zouden foto's genomen worden. Door mijn pogingen het probleem te corrigeren, maakte ik het vuurrood.

Tegen de tijd dat ik mijn vriendinnetje af moest halen moest ik mij zo opstellen dat mijn rechterkant naar haar gekeerd was en mijn linkerkant naar de andere kant. Tijdens het dansen bleef zij mij maar vragen naar wie ik keek. Ik voelde mij zo onzeker door dat puistje op mijn gezicht. Wij gingen naar een restaurant. Ik vroeg om een grote tafel voor tien personen om aan haar linkerkant te kunnen gaan zitten opdat zij het puistje niet zou zien.

En nu lag ik hier in het ziekenhuis en dacht eraan hoe ik mij had aangesteld. Hier lag ik nadat ik voor mijn leven had moeten vechten en voor alles wat ik had, hoewel het er niet zo goed uitzag. Eigenlijk zag het er helemaal niet goed uit. Maar ik wist dat ik kon zien. Ik nam even de tijd om mijn Hemelse Vader te danken omdat Hij mijn gebed had verhoord. Eigenlijk had ik geen schijn van kans gehad om nog te kunnen zien. Maar ik zal nooit vergeten hoe dwaas ik geweest was over dat puistje.

Terwijl hij in het ziekenhuis lag had Peter volop tijd om na te denken over wat hij moest doen. Het zou nog een hele tijd duren en hij zou nog veel pijn moeten

**Ik had een oor
verloren en mijn
oogleden
en al mijn
gelaatstrekken.
Mijn neus was weg;
mijn hele mond
was weg.**

lijden voordat hij uit het ziekenhuis ontslagen zou worden. In die tijd leerden verschillende goede vrienden hem zichzelf doelen te stellen en zijn houding zelf te bepalen.

In het bijzonder deed dat iemand van zijn eigen wijk, broeder Lawrence Oburn. Hij kwam Peter vaak opzoeken en moedigde hem altijd aan zich een doel te stellen. In het begin wilde Peter het niet proberen. Broeder Oburn drong aan door te zeggen: „Het is het innerlijk dat telt, niet wat aan de buitenkant zit.”

Ik herinner mij hoe kwaad ik toen werd. Erg sarcastisch zei ik: „Nou goed, waarom laat jij je niet verbranden en kom in mijn plaats liggen.” Ik kon hem horen huilen hoewel het geluid gedempt was door het verband om mijn hoofd. Zodra ik het gezegd had wenste ik dat ik dat het niet gedaan had omdat hij zoveel voor mij deed. Hij zei: „Peter, als het mogelijk was zou ik het doen.” Toen besepte ik dat deze man werkelijk van mij hield, als van een zoon. Toen, op dat ogenblik, besloot ik alles te doen wat hij vroeg.

Zij stelden een doel vast. Peter zou de hechtingen tellen die de dokters aanbrachten bij elke operatie. De dokters en verpleegsters vroegen of zij op mochten houden met tellen toen zij bijna de 2000 hadden gehaald.

Peter stelde zich een ander doel. De injecties die hij kreeg te tellen. Hij gaf het op toen hij bij de 1.252 was. Hij stelde zich een derde doel - de meest enthousiaste patiënt van het ziekenhuis worden. Zelfs al was hij dikwijls kwaad op de wereld, Peter probeerde zijn doel te

bereiken. Toen hij het ziekenhuis verliet gaf het personeel hem een wandbordje waarop stond dat hij de meest enthousiaste patiënt was die zij verzorgd hadden. Een meisje uit zijn wijk kwam na schooltijd om hem voor te lezen. Hoewel zij voor het ongeluk niet bijzonder bevriend waren geweest, was zij nu bereid haar tijd te geven om hem te helpen. Hij schaamde zich dikwijls omdat hij wist dat als de rollen omgedraaid waren, hij niet bij haar geweest zou zijn.

Wat zou er gebeurd zijn als zij verbrand in het ziekenhuis had gelegen? Deze verschrikkelijke gedachte bleef maar bij me opkomen. Zou ik háár opgezocht hebben? Ik geloof niet dat ik een slechte jongeman was. Ik had een baantje om geld te verdienen voor mijn auto en mijn kleren. Wat mij inwendig deed huilen was het besef dat ik niet bij haar geweest zou zijn. En toch bewees zij mij deze grote persoonlijke dienst. Ik zou haar nooit kunnen vertellen hoe ik mij voelde en daarom nam ik mij voor dat ik niet alleen de meest enthousiaste patiënt van het ziekenhuis zou worden, maar ook zou proberen om haar terug te betalen. Als ik uit het ziekenhuis zou komen, als ik weer kon lopen, weer kon zien, weer allerlei dingen kon doen, zou ik proberen haar terug te betalen door anderen te dienen. Toen ik uit het ziekenhuis kwam en probeerde mensen te vinden die problemen hadden en hen te helpen, vergat ik mijn eigen problemen en hield op aan mijzelf te denken en medelijden met mijzelf te hebben. Ik begon die grote les te leren: het innerlijk is werkelijk van het

meeste belang. Schoonheid komt van binnen.

Nadat Peter ontslagen was uit het ziekenhuis besloot hij naar Salt Lake City te gaan om plastische chirurgie te ondergaan. Hij zou bij zijn broer en schoonzuster in gaan wonen en beginnen te werken aan zijn ene grote wens - weer normaal te zijn.

Maar Peter moest een veilige plaats, het ziekenhuis, verlaten. Daar begrepen de mensen wat hem was overkomen en aanvaardden hem voor wat hij innerlijk was. Nu moest hij een wereld binnengaan waar de nadruk gelegd werd op het uiterlijke. Een voorproefje van wat hem in de wereld daarbuiten te wachten stond ondervond hij toen hij voor de eerste keer na zijn ongeluk naar een kruidenierswinkel ging. Hij voelde zich goed omdat hij uit het ziekenhuis was en zijn krachten terugkwamen. Hij ging naar de winkel om een paar dingen te halen. Het was vijf uur in de namiddag en alle cassières hadden het druk.

Ik stond in de rij achter een vrouw. Zij had twee kinderen bij haar maar die waren nog aan het rond rennen. Eindelijk was het bijna haar beurt om te betalen en de twee jongens kwamen al aangerend. Zodra zij bij hun moeder aangekomen waren, keek een van hen, een jongen van zo'n vier jaar oud, op en zag mij. Ik neem aan dat hij een beetje onvoorbereid was. Hij schrok zo dat hij begon te schreeuwen: „Een monster, een monster!” Hij rukte zich los van zijn moeder en holde weg. Zij keek op om te zien waarom hij zo geschreeuwd had, en daar stond ik. Ook

zij liet haar kruidenierswaren vallen en holde achter haar kleine jongen aan. Door het geschreeuw waren alle mensen bij de kassa's nieuwsgierig geworden. Iedereen stond stil. Iedereen draaide zich om en keek, en daar stond ik midden in de winkel, en ik hoorde wat zij zeiden. Het was als een mes dat in mijn maag rondgedraaid werd.

Tegen die tijd moest Peter een serie van 28 operaties ondergaan om zijn gelaats-trekken te herstellen en de verwondingen die hij bij zijn ongeluk had opgelopen te corrigeren. De bisschop kwam eens met hem praten en vroeg hem wat hij doen zou als hij alles kon doen wat hij wilde.

Ik liet het mij ontvallen omdat ik het zo graag wilde, maar het leek zo onmogelijk. Ik zei: „Ik zou graag op zending gaan.” En zonder er over na te denken zei hij: „Nou, dan gaan we je ervoor klaar maken.” Ik zei: „Maar bisschop, dat kan toch niet.” Ik wees hem op de toestand van mijn financiën en hoeveel geld ik nog schuldig was en dat mijn been nog niet genezen was en al de operaties die ik nog moest ondergaan en de wijze waarop de mensen op mij reageerden. Maar alles wat hij zei was: „We gaan je er voor klaar maken.”

De bisschop riep Peter om les te geven in de zondagsschool, en hoewel het een paar keer moeilijk was beleefde hij een paar fijne dingen terwijl hij de volwassenen-klas onderwees. Om de ziekenhuisrekeningen te betalen had hij verschillende banen. Er stonden hem nog verschillende operaties te wachten en hij begon serieus aan zijn toekomst te denken. Op

Terwijl hij bezig was met een serie van 28 operaties om zijn gelaatstrekken te herstellen, vertelde hij zijn bisschop dat hij op zending wilde gaan.

een dag kwamen enkele vrienden langs om hem te vragen die avond mee te gaan naar een dansfeest van de ring. Hoewel hij graag mee wilde, weigerde hij. Zij hebben zes uur lang moeten praten om hem over te halen.

Toen ik de hal binnentrad merkte ik dat alle aanwezigen naar mij begonnen te kijken, en ik merkte dat er een paar jonge meisjes bij de kapstok stonden. Een paar meisjes die dachten dat ik hen niet kon horen fluisterden tegen elkaar: „Kijk die jongen eens. Ik hoop dat hij mij niet zal vragen.” Opnieuw werd mijn hele wezen vervuld met een akelig gevoel.

Ik vond een plaatsje achter een stel jongelui dicht bij het orkest. Die 60 cm vloeroppervlakte zouden mijn terrein blijven zolang het dansen duurde.

Tijdens de pauze probeerden zijn vrienden hem aan te moedigen te gaan dansen. Zij trokken hem de vloer op. Toen besloot hij dat zodra het orkest weer zou gaan spelen hij een meisje zou vragen met hem te dansen.

Zodra de muziek weer begon te spelen dacht ik aan mijn besluit, drong de gedachte aan mijn uiterlijk terug en ging de vloer op. Als ik het niet deed, zou ik de rest van de avond een lafaard blijven.

Hij bereikte de plaats waar de meisjes zich hadden verzameld. Hij ging naar een meisje dat met haar rug naar hem toestond. Toen ik haar schouder aanraakte om haar te vragen met mij te dansen, draaide zij zich om en gilte. Verward rende zij daarna de zaal uit dwars door de mensen heen. Het was precies als in de winkel. Het orkest stopte; iedereen stopte

om te kijken wat er aan de hand was. Hij ging terug naar zijn plaats. Zijn vrienden probeerden hem te troosten, en het dansen begon opnieuw.

Ik wilde schreeuwen; ik wilde weggaan. En deze zachte stem heel diep binnenin mij zei: „Peter, je kunt niet weglopen; als je nu op de loop gaat, zul je dat je leven lang blijven doen.” Er gebeurde nog iets vreemds. Mijn benen begonnen te bewegen en ik ging weer de vloer op. Ik zag mijzelf gaan en een ander meisje vragen om te dansen. Ik had een kracht die groter was dan mijn eigen kracht. Het was net alsof mijn geest boven mij zweefde en zei: „Wat doe je nu? Je moet terug gaan. Wil je weer een strafing krijgen?” Terwijl ik over de vloer liep redetwistte ik zo met mijzelf en zei ja en nee, ja en nee. De stille stem binnenin mij bleef mij echter geruststellen. Die zei: „Peter, je moet ze blijven vragen met je te dansen. Draai je niet om en ga niet op de loop want anders zul je het je leven lang blijven doen.”

Die avond vroeg hij bij iedere dans een meisje om met hem te dansen. Hij was ontmoedigd toen er de hele avond maar twee meisjes in toestemden met hem te dansen. Toen hij die avond in gebed neerknielde was Peter een verbitterde jongeman.

Het leek wel of alles tegelijk op mij afkwam, de druk van de mensen om mij heen, de manier waarop zij mij behandel- den, naar mij starden en naar mij wezen, en al de operaties die nog gebeuren moesten. Ik wist nog altijd niet of zij mijn ogen konden corrigeren en mij weer

**Mijn Hemelse
Vader zegende mij
met een gevoel van
vrede en rust dat
mij sindsdien is
bijgebleven.**

oogleden konden geven, een normale mond en een neus. Ik besepte hoe lelijk ik was en in mijn boosheid zei ik tot mijn Hemelse Vader: „Er is een tekst die belooft dat wij niet zwaarder zullen worden beproefd dan wij kunnen verdragen. Dat heb ik nu nodig.” Ik ging naar bed. De volgende morgen was ik gezegend met een gevoel van vrede en rust dat mij sindsdien is bijgebleven. En ongeacht de manier waarop de wereld mij behandelde, vanaf dat ogenblik was ik normaal. Mijn Hemelse Vader gaf mij vrede zoals Hij beloofd had. Als wij de geboden houden, zal Hij ons geven wat wij nodig hebben. Hij gaf mij vrede en rust zodat ik vanaf die dag normaal was. De mensen reageerden nog altijd op dezelfde manier tegenover mij, maar ik was anders.

Dank zij dit op een geestelijke basis berustend zelfvertrouwen kon Peter zich gaan voorbereiden op een zending. Nadat hij zijn papieren ingezonden had en een speciaal interview met ouderling Thomas S. Monson had gehad, kreeg Peter zijn oproep voor de Noord-Californië zending.

Tot op dat ogenblik was Peter een donkere bril blijven dragen in een poging om de repen huid die over zijn ogen genaaid waren om zijn verloren oogleden te vervangen, te verbergen. Hij was zich zo sterk bewust geweest van zijn uiterlijk dat hij nooit ergens heen ging zonder zijn bril. Op weg naar zijn zendingsinterview nam hij zijn bril af en heeft hem nooit meer gedragen. Een chirurgische ingreep loste later het probleem met zijn oogleden op. Zijn nieuwe houding tegenover zichzelf

hielp hem om een geslaagde zending te volbrengen. Hij bleek in staat om mensen te beïnvloeden en hen aan te moedigen lid van de kerk te worden.

Nadat Peter zijn zending voltooid had nam hij zijn vroegere manier van leven weer op, afgewisseld met periodes in het ziekenhuis voor verdere plastische chirurgie. In die tijd werd hij geroepen als ringzendingeling. Zo ontmoette hij de secretaresse van de zeventigstenpresident van de ring Marjorie Clegg van Tooele, Utah. Zij werden goede vrienden en Peter begon afspraken voor haar te regelen met zijn vrienden. Tenslotte, nadat hij er naar haar zin een te veel had geregeld, vroeg Marjorie hem om er alsjeblieft mee op te houden. Peter vroeg toen of ze eens met hem uit wilde gaan. Hun vriendschap groeide uit tot liefde en zij trouwden.

Behalve de eerste keer dat Marjorie mij zag, leek het wel of zij mijn littekens nooit opmerkte. Ik voel het heel sterk als mensen opmerken dat ik anders ben. Ik heb nooit gemerkt dat Marjorie mij aan de buitenkant anders vond dan aan de binnenkant. Zij geeft mij het gevoel dat ik erg knap ben. Ik ben niet alleen verliefd op haar, maar zij is ook nog mijn beste vriendin. Zij is het meisje waarvoor ik heb gebeden, dat bereid was mij te nemen voor wat ik binnenin was. Dat was wat ik nodig had, want met mijn buitenkant kon ik het niet ver brengen.

Door een ongeluk dat zijn hele toekomst had kunnen vernietigen streed Peter Jeppson tegen tegenspoed en werd een geslaagd zakenman, kerkleider, echtgenoot en vader. Hij is nu de eigenaar van

een verzekerings- en investeringsbedrijf, is lid geweest van het algemeen bestuur van de jonge-mannen en heeft drie kinderen, twee dochters en één zoon.

Toen Peter als negentienjarige in het ziekenhuis lag en zich zijn toekomst probeerde voor te stellen, vroeg hij zich af:

„Wat zou ik moeten doen om te bewijzen dat ik mijn problemen heb overwonnen?”

Hij werd beïnvloed door een paar boeken over het stellen van doelen die zijn vriend hem had voorgelezen voordat het verband van zijn ogen werd weggenomen.

Hij kwam tot de conclusie dat als hij een geslaagd verkoopleider van een levensverzekeringmaatschappij kon worden dit zou betekenen dat hij (1) een goede persoonlijke relatie met mensen kon opbouwen, (2) een goede schoolopleiding gevolgd had, en (3) zijn geloofwaardigheid en bekwaamheid op een bepaald gebied had bewezen.

Met dit doel voor ogen begon Peter contact op te nemen met levensverzekeringmaatschappijen. Hij benaderde 59 maatschappijen en kreeg geen enkele baan aangeboden. Tenslotte lukte het hem een baan als hoofd van de afdeling planning bij een verzekeringmaatschappij te krijgen. Het was een begin. Dank zij doorzettingsvermogen, hard werken en tegelijkertijd studeren leerde Peter het vak.

Tegen de tijd dat Peter trouwde, had hij al zijn schulden aan dokters en ziekenhuizen betaald, maar zijn huwelijksleven begon hij zonder bezittingen behalve zijn vertrouwen en zijn levenshouding. In tien jaar heeft hij alles wat hij en zijn gezin

**Na een ongeluk
dat zijn hele
toekomst had
kunnen
vernietigen, streed
hij totdat hij een
geslaagd
zakenman,
kerkleider,
echtgenoot en
vader was.**

bezitten uit niets opgebouwd door vastberadenheid en zelfdiscipline.

Nu houden Peter, Marjorie en hun kinderen allen dagboeken bij en schrijven op welke vorderingen zij maken met hun doelen. Zo lang de kinderen te klein zijn om te schrijven schrijft Marjorie het in hun dagboek voor hen.

Slank en atletisch gebouwd vertelt Peter dat een van zijn doelen van dit jaar was de drie kilometer in zestien minuten te kunnen lopen. Hij heeft dat doel bereikt. Als hij in zijn bureaustoel achterover leunt en uit het raam van zijn eigen kantoorgebouw kijkt, straalt hij zelfvertrouwen uit. Dit zelfvertrouwen heeft hij echter niet gemakkelijk gekregen. Hij heeft dikwijls moeten strijden om depressies te overwinnen. „Ik heb gemerkt,” zegt Peter, „dat als zoiets je overkomt, je op moet passen om niet de gewoonte te krijgen je voortdurend aan alles te ergeren. Je kunt dan altijd gedeprimeerd blijven.”

„Als je jezelf te serieus neemt,” vervolgt hij, „zit je echt in de problemen. De mensen hebben te dikwijls de gewoonte om zich door wat hen overkomt in een bepaalde sleur te laten duwen. Zij raken eraan gewend op een vaste manier op de wereld te reageren en vinden het wel goed zo. Als iemand te zwaar is, of te mager of vooruitstekende tanden heeft, maakt dat eigenlijk niets uit. Een heel mooi meisje dat op het oog helemaal geen

problemen heeft, kan die wel van binnen hebben. Iedereen heeft problemen. Het zijn niet de problemen die belangrijk zijn, maar de manier waarop je ze aanpakt.” Hoewel Peter natuurlijk liever gehad zou hebben dat het ongeluk nooit had plaatsgevonden, heeft hij toch geleerd van de ervaring. „Wees dankbaar voor uw problemen,” zegt Peter, „want dat zijn de dingen die u onderwijzen. Wij kwamen naar de aarde om onze behoudenis te bewerken (zie Filippenzen 2:12). Dat betekent werk. Schoonheid komt door het bewerken van onze zaligheid, door dicht bij de Heiland te leven.”

Nu, in staat om de mensen snel op hun gemak te stellen, is Peter inderdaad een knappe man.

Wat hij binnenin zich heeft ontwikkeld is opvallender dan zijn uiterlijke littekens. Die avond lang geleden toen hij zijn Hemelse Vader bad om het gevoel dat hij zo lelijk was van hem weg te nemen veranderde zijn hele leven.

Hij leerde hoe met tegenspoed om te gaan en ontving gemoedsrust.

Wanneer hem gevraagd wordt of hij anderen enige raad kan geven zegt Peter: „Ja, als je iets wilt, wat dan ook, leer dan de wetten en geboden die het beheersen en onderhoud ze. Succes heeft niets te maken met omstandigheden. Leer de wetten en leef ze na.” □

PRESIDENT KIMBALL SPREEKT VRIJUIT OVER HET ZALVEN VAN ZIEKEN

„Wij geloven in de gave van talen, in profetie, openbaring, visioenen, gezondmaking” (Zevende Artikel des Geloofs). Toen de Heiland zijn apostelen uitzond om het evangelie te gaan prediken aan de wereld na zijn hemelvaart, gaf Hij hun deze opdracht:

„Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, . . . en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.” (Marcus 16:15-18.)

De Heer verkondigde hiermede een eeuwig beginsel dat waar zijn priesterschap was en waar geloof gevonden werd, ook tekenen van macht gevonden zouden worden, niet om indruk te maken op de mensen maar om ze te

zegenen. Dit eeuwig beginsel werd begrepen door de discipelen van de Heer in vroegere dagen. Jakobus zei: „Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren. En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten. . . . Het gebed van een rechtvaardige vermag veel.” (Jakobus 5:14-16.)

Toen Johannes de Doper uit de gevangenis boodschappers zond naar de Heer om Hem te vragen: „Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?” (Matteüs 11:3), was het antwoord van de Heer dat zij mee terugkregen: „Gaat heen en boodschapt Johannes wat gij hoort en ziet: blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het evangelie.” (Matteüs 11:4-5.) In zijn opdracht aan de zeventigen die Hij uitzond naar alle steden en plaat-

sen, waar Hij zelf komen zou, gebood Hij ze: „en geneest de zieken, die er zijn, en zegt tot hen: Het koninkrijk Gods is nabij u gekomen” (Lucas 10:9).

En toen de zeventigen vol blijdschap terugkeerden zeggende: „Here, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in uw naam”, zei de Heiland: „Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen. Zie Ik heb u macht gegeven om op slangen en schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen. Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheugt u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen” (Lucas 10:18-20).

„En zij dreven vele boze geesten uit en zalfden vele zieken met olie en genazen hen” (Marcus 6:13).

Het gebruik van olie bij zalvingen en zegens schijnt de gewoonte geweest te zijn vanaf de vroegste tijden. Jakob goot olie uit op de steen die hij als een hoofdkussen had gebruikt na de geestelijke manifestaties die hij gehad had. Olie werd gebruikt bij het zalven van koningen. Toen Saul geroepen werd als koning van Israël door de Heer, werd hij door Samuël uit de stam Benjamin gezalfd.

In de beroemde drieëntwintigste Psalm wordt het gebruik van olie aangegeven: „Gij zalft mijn hoofd met olie; mijn beker vloeit over” (vers 5). Het gebruik van olie bij genezingen werd vele malen vermeld maar niet

altijd. Of zij in die gevallen toch olie gebruikten is niet bekend, maar gewoonte en praktijk staan vast. Zegens mogen met of zonder olie gegeven worden.

De zalving is een verordening die uit twee onderdelen bestaat: het zalven en het verzegelen. Een ouderling giet een kleine hoeveelheid olie op het hoofd van degene die gezalfd wordt, op de kruin van het hoofd indien mogelijk, nooit op andere delen van het lichaam, en in de naam van de Heer en door het gezag van het priesterschap, zalft hij de zieke voor het herstel van zijn gezondheid. Het verzegelen wordt verricht door twee of meer ouderlingen, waarvan er een het woord voert en de zalving verzegelt en een toepasselijke zegen geeft, eveneens in de naam van Jezus Christus en door het gezag van het priesterschap. Soms wanneer er geen olie beschikbaar is, of geen twee broeders aanwezig zijn, of wanneer de zieke nog maar kortgeleden is gezalfd, past men een andere handelwijze toe en wordt er een zegen gegeven door één of meer ouderlingen, eveneens in de naam des Heren en door het gezag van het Melchizedekse priesterschap. Hij zal zich dan door de Geest laten leiden en een toepasselijke zegen uitspreken. Dan is er nog het gebed dat niet overeenkomt met een zalving; daardoor wordt de Heer gevraagd om te genezen en iedereen die het verlangen heeft kan zo'n gebed uitspreken; het is geen verordening. Het gebed is

een verzoek aan de Heer om te handelen, terwijl de zegen of de zalving door de broeders wordt gegeven in de naam van Christus.

Soms bestaat de neiging om misbruik te maken van deze heilige verordening. Iemand die ik ken liet de ouderlingen weten dat zij verwachtte iedere dag gezalfd te worden tijdens haar verblijf van meerdere weken in het ziekenhuis wegens een gebroken been. Velen zijn van mening dat wanneer iemand te dikwijls gezalfd wil worden dit wijst op een gebrek aan geloof. Het kan ook betekenen dat de zieke wil proberen de verantwoordelijkheid om geloof te ontwikkelen op de ouderlingen af te schuiven.

Lang geleden heb ik eens een waardevolle les gekregen van een lieve vrouw, zuster Lucy Grant Cannon, die ernstig ziek werd terwijl zij bij haar dochter in Arizona logeerde. Wij ouderlingen werden meteen bij haar geroepen, en wij zalfden haar. De volgende dag vroeg men haar of zij opnieuw gezalfd wilde worden en haar antwoord was: „Ik ben gezalfd. De verordening is verricht. Nu is het aan mij om de zegen te krijgen door geloof.”

Soms wanneer men behoefte voelt aan nog een zegen nadat men kort geleden gezalfd is, kan een zegen gegeven worden zonder olie.

De noodzaak van geloof wordt dikwijls onderschat. De zieke en het gezin lijken dikwijls alleen te rekenen op de macht van het priesterschap en zij hopen dat de broeders die de zalving

verrichten, de gave van genezing hebben, hoewel de grootste verantwoordelijkheid ligt bij degene die gezegend wordt. Er zijn mensen die de gave om te genezen hebben, zoals wordt aangegeven in afdeling 46 van de Leer en Verbonden. Het is begrijpelijk dat een zieke gezegend wil worden door de persoon die hij uitkiest en die een groot geloof heeft, van wie de macht bewezen is, en in wie hij vertrouwen stelt, maar de belangrijkste factor blijft altijd het geloof van de zieke zelf, als deze bij bewustzijn en toerekenbaar is. „Uw geloof heeft u behouden,” werd zo dikwijls herhaald door de Meester dat het bijna een refrein werd. Hoewel Hij de Verlosser was en Hem alle macht in hemel en op aarde gegeven werd (zie Matteüs 28:18) herhaalde Hij steeds de woorden: „Uw geloof heeft u behouden”. U zal geschieden naar uw geloof. (Zie Matteüs 9:29.) De hoofdman kwam tot de Heer in Kafarnaüm en vroeg Hem zijn hevige lijdende dienstknecht thuis te genezen:

„Here, ik ben niet waard, dat Gij onder mijn dak komt, maar spreek slechts een woord en mijn knecht zal herstellen.” (Matteüs 8:8.) Hij vergeleek de geestelijke macht van Christus met zijn eigen militaire macht. Verwonderd zei Christus: „Bij niemand in Israël heb ik een zo groot geloof gevonden! . . . Ga heen, u geschiede naar uw geloof. En de knecht genas, juist op dat uur” (Matteüs 8:10, 13).

Dan was er de vrouw die al twaalf jaar

lang aan een ernstige kwaal had geleden; zij zei bij zichzelf „indien ik slechts zijn kleed aanraak, zal ik behouden zijn”. Zij raakte de kwast van zijn kleed aan en genas op dat ogenblik: „Dochter, uw geloof heeft u behouden” (Matteüs 9:21-22).

En ook in het land Gennesaret raakten allen die ernstig ziek waren de kwast van zijn kleed aan en werden genezen. (Zie Matteüs 14:36.)

De blinde Bartimeüs ontving het gezicht na zijn volhardende, gelovige pogingen om de Heer te bereiken. Ook aan deze man van Jericho zei de Heer nadat hij weer ziende was geworden: „Uw geloof heeft u behouden” (zie Marcus 10:46-52). En na zijn genezing volgde hij Hen. Aan twee andere blinden vroeg Hij: „Gelooft gij, dat Ik dit doen kan?” Toen raakte Hij hun ogen aan en zeide: „U geschiede naar uw geloof” (Matteüs 9:28-29). En weer waren er twee blinden die zien konden.

Omdat mensen hun voorkeur hebben, gebeurt het dat bepaalde kerkleiders voortdurend verzoeken krijgen om mensen te zegenen. Als iemand ziek en zwak en angstig is, is het vanzelfsprekend dat hij gezegend wil worden door ouderlingen in wie hij vertrouwen stelt wegens hun rechtvaardige levenswijze en hun bewezen geloof en toewijding. Men moet er echter wel aan denken dat niet alleen de algemene autoriteiten of de gezagsdragers van ring, wijk of zending het priesterschap hebben met de macht om te

genezen. Talrijke broeders in de gehele kerk, met inbegrip van de huisonderwijzers hebben het gezag om een zegen te geven en hun zalving of zegen die samengaat met het grote geloof van de zieke kan opzienbarende genezingen teweer brengen wat bewezen wordt door talrijke wonderbaarlijke genezingen die het gevolg geweest zijn van het zalven van jonge, onervaren zendelingen.

De vraag wordt dikwijls gesteld door verwonderde en sceptische mensen: Waarom zijn er heden ten dage niet de geestelijke manifestaties met inbegrip van de genezingen zoals in de dagen van de profeet en de dagen van de Heiland?

Het antwoord is duidelijk: Er zijn oneindig veel meer genezingen in onze tijd dan in welke andere tijd ook en even wonderbaarlijke. De geschiedenis van de bediening van de Heiland en de periode die daarop volgde worden beschreven in enkele korte hoofdstukken, maar zoals Johannes zei: „Er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft; indien deze een voor een beschreven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf de boeken, die geschreven werden, niet kunnen bevatten.” (Johannes 21:25.) Naarmate de geschiedenis werd ingekort, kan men verwachten dat slechts de meest spectaculaire genezingen werden opgetekend, daardoor de indruk gevend dat alle wonderen opzienbarend waren en dat allen die erom vroegen genezen werden. Er

wordt nauwelijks melding gemaakt van de talrijke keren in de tijd van Christus en de apostelen dat de zegens niet zo opzienbarend waren, dat een hoofdpijn werd genezen, dat herstel in hoge mate werd versneld, of hevige pijn werd verlicht. Heden ten dage zouden de verslagen uit de bibliotheken puilen als al de wonderen van onze tijd opgetekend werden.

Toen ik in 1955 de Europese zendingen bezocht hoorde ik het getuigenis van honderden zendelingen. In vele daarvan werden verhalen verteld van verbazingwekkende wonderen. Velen vertelden over ernstige operaties die volgens de dokters nodig waren in verband met ernstige ziekten en waarvoor de afspraken al gemaakt waren. Na een zalving en gebed en vasten kwamen dezelfde dokters met nieuwe foto's waaruit bleek dat er iets gebeurd was en dat een operatie niet meer nodig was. Het gebeurde zo dikwijls dat er geen sprake kon zijn van een dweepzieke interpretatie of van een fanaticus die zich dingen inbeelde. Al deze verhalen konden niet verzonnen zijn of verkeerd geïnterpreteerd of ingebeeld. Zulke geannuleerde operaties werden gemeld in vele landen door zendelingen uit vele verschillende steden, op verschillende tijden en in ver van elkaar gelegen plaatsen onder verschillende omstandigheden en aan vele mensen in eigen land en in het buitenland.

Ogenblikkelijke genezingen zijn talrijk en betreffen het gezicht, het gehoor,

verlamming, innerlijke organen, de huid, de beenderen, en alle delen van het lichaam. Ongeneeslijke ziekten zijn genezen. Wij zijn onuitsprekelijk dankbaar voor de grote bekwaamheid en de grote kennis van onze dokters, maar het is zeker dat vele genezingen

**Ik weet dat de genezende
macht in de kerk is en dat
talrijke mensen genezen
worden door de
zegeningen van de Heer.**

die aan dokters en ziekenhuizen toegeschreven worden het werk van de Heer geweest zijn door het priesterschap en gebed. Wij staan gewoonlijk te gauw klaar om de eer te geven aan de dokter hoewel hij hoogstens een kleine of grote bijdrage heeft geleverd. Wij mogen niet vergeten dat een dokter anderen niet genezen kan. Hij kan slechts de juiste omgeving en situatie verschaffen opdat het lichaam zijn eigen door God gegeven kracht om te genezen kan gebruiken. Beenderen kunnen recht getrokken worden, bacteriën kunnen gedood worden, hechtingen kunnen wonden dichtmaken, vaardige vingers kunnen lichamen open maken en weer dicht-

maken; maar geen mens heeft nog de manier gevonden om echt te genezen. De mens is een nakomeling van God en heeft in zichzelf een herstellende kracht die van God gegeven is. En door het priesterschap en door het gebed kan het herstellingsproces van het lichaam worden versneld en aangemoedigd. Maar wij zijn dankbaar voor de vaardigheid en het geduld en het begrip van de grote mannen die getraind zijn om ons zulke grote diensten te bewijzen.

Velen gaan eerst naar de dokter en pas later roepen ze de ouderlingen wanneer alle andere hoop vervlogen is. Ouderlingen worden dikwijls naar het ziekenhuis geroepen om te zalven nadat de dokters alles gedaan hebben wat zij kunnen. Als daarna de zieke beter wordt, wordt zijn herstel aan de dokter toegeschreven, maar als hij sterft, vragen sommigen zich af waarom het priesterschap hem niet genezen heeft. Wij mogen niet vergeten dat het aan de Heer is om onmiddellijk te genezen of geleidelijk, door een chirurgische ingreep en behandeling of zonder, naar de genezing blijft toch een wonder van de Heer. Hoewel de doktoren hard gewerkt hebben om de kennis te verzamelen die zij nu hebben, heeft Hij die onze lichamen heeft geschapen vanaf het begin geweten hoe ze te herstellen en te herschepenen.

Wanneer de ouderlingen een zegen geven en er volgt geen herstel op is er dikwijls niet alleen teleurstelling, maar

ook een vermindering van geloof, vooral wanneer er lang gebeden en gevast is. Wij mogen echter niet vergeten dat ook in andere bedelingen niet alle zieken en getroffenen genezen werden. Zelfs de eerste grote apostelen vroegen: „Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?” En het antwoord van de Heer scheen ze niet al te erg te veroordelen: „Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.” (Matteüs 17:19, 21.)

Hoewel Petrus en zijn mede-apostelen vele wonderen verrichtten, waarvan er vele opgetekend zijn, zelfs tot het opwekken van doden toe, weten wij dat zij niet allen genezen hebben die herstel verlangden. Ook de Heiland zelf, met alle macht op aarde en in de hemel, heeft niet allen genezen. Hij zou het hebben kunnen doen, dat is zeker, maar velen hadden niet het geloof om genezen te worden. In zijn eigen omgeving in Nazaret vond Hij zo weinig geloof dat er maar weinig wonderen verricht werden. Hij was de jongen uit Nazaret. Zonder eer in zijn eigen geboortestad en „Hij deed daar niet vele krachten wegens hun ongelooft” (Matteüs 13:58). Anderen heeft Hij waarschijnlijk niet genezen omdat het niet de bedoeling was dat zij genezen zouden worden.

De dood is een deel van het leven. Mensen moeten sterven. Er kan nooit een totale overwinning over ziekte en dood zijn voor het einde der tijden. Er is reeds veel vooruitgang gemaakt en het sterftcijfer is bemoedigend;

steeds meer kleine kinderen blijven in leven, steeds meer moeders overleven bevallingen, en in het algemeen leven de mensen langer dan vroeger. Wij zijn de hardwerkende geleerden, die ertoe hebben bijgedragen dit te bereiken, dankbaar. Maar sterven moeten wij; anders zou er geen opstanding kunnen zijn, en zonder opstanding zou er geen onsterfelijkheid en verdere ontwikkeling zijn. Wij schijnen onze plaats van sterven snel aan het verleggen te zijn van het ziekbed naar de straat, of naar de kant van de weg, of in de ravijnen door verkeersongelukken. Maar sterven moeten wij.

Natuurlijk stellen wij onze dood zo lang mogelijk uit en dit hoort ook zo, maar de dag moet komen. Voor hoogbejaarden te bidden of hen te zalven of dit te doen voor schijnbaar ongeneeslijk zieken is goed want wij weten niet wanneer iemands tijd gekomen is om naar de volgende wereld te gaan. Daarom bidden en zalven wij met de wil van de Heer in gedachte, want Hij weet het eind en het begin en kan genezen als het goed is. Maar er zal waarschijnlijk geen genezing zijn als de vastgestelde tijd om te sterven gekomen is. Er zijn uitzonderingen geweest, dat het tijdstip wel uitgesteld werd. Een opmerkelijk geval is dat van koning Hizkia die pleitte dat zijn dood uitgesteld mocht worden en vijftien jaar aan zijn leven toegevoegd kreeg, waarna hij naar de volgende wereld ging. In eigen ervaringen hebben wij dikwijls meegemaakt dat de dood

werd uitgesteld wegens het grote geloof van de betrokkenen. Weldenkende mensen moeten echter beseffen dat het dikwijls onvoorzichtig is om uitstel te vragen van de Heer en dat het zelfs verkeerd kan zijn. Soms zou zo'n uitstel het lijden en de ontberin-

Een zalving gecombineerd
met het grote geloof van
de zieke kan
opzienbarende genezingen
teweeg brengen.

gen en de belasting van het gezin slechts onnodig verlengen. Het is daarom juist om te bidden en een zegen te geven als het verzoek om herstel niet onredelijk is. Soms wordt het lichaam genezen tengevolge van zulke onredelijke verzoeken maar blijft de geest beschadigd. Soms gebeurt het dat het lichaam onder dergelijke omstandigheden noch sterft noch in leven blijft. Het komt mij voor dat zolang onze wijsheid en ons oordeel nog niet even groot zijn als de onzichtbare macht die ons gegeven is, wij heel voorzichtig moeten zijn met de Heer te vertellen wat Hij moet doen. Misschien zou niemand ooit sterven als wij er iets aan konden doen; en

misschien zouden er mensen te vroeg sterven voor hun bestwil of het onze, als wij de volle macht die in het priesterschap ligt zouden kunnen gebruiken.

Het komt voor dat mensen al te sentimenteel of dweperig worden en alles wat er gebeurt aan een wonder toeschrijven. Maar voor iedere persoon die te sentimenteel of te dweperig is zijn er talrijke personen die het wonder in talrijke genezingen niet zien. „Zij zouden toch genezen zijn”, zeggen zij dan. Ik geef hier een voorbeeld van:

„Kleingelovigen” noemde de Heer zijn eigen discipelen (Matteüs 6:30). Maar zijn wij dat niet allen? Op een keer leed ik ver van huis drie dagen lang hevige pijnen tot ik eindelijk aan mijn metgezel, Harold B. Lee, toegaf hoe ellendig ik mij voelde. Hij gaf mij een slaaptablet dat hij bij zich had en zegende mij. Hoewel ik drie nachten lang pijn had geleden en nauwelijks geslapen had (het was toen al drie uur 's morgens), viel ik binnen enkele ogenblikken na de zegen in slaap. Ik schaam mij thans te moeten erkennen dat toen ik de volgende morgen wakker werd mijn eerste gedachte de sterkte van die pil gold. Uren later toen de pil uitgewerkt moest zijn en de pijn niet terugkeerde ben ik vol berouw op mijn knieën gegaan om de Heer vergeving te vragen dat ik mijn genezing aan de medicijnen had toegeschreven in plaats van aan Hem. Maanden gingen voorbij en de pijn en

het ongemak kwamen niet terug. Ik schaam mij, maar ik vertegenwoordig waarschijnlijk talrijke mensen die hetzelfde hebben gedaan. Oh, wij kleingelovigen! „Broeder A. werd niet genezen.” „Zuster B. werd wel beter, maar het heeft lang geduurd.” „Broeder C. zou toch wel beter geworden zijn.”

Toen ik enkele jaren geleden eens naar de operatiekamer ging, was ik nog bij bewustzijn toen de dokters en de verpleegsters om mij heen stonden te wachten. Ik zei tegen de specialist: „Er zijn talrijke mensen vanmorgen die vol geloof voor u bidden.” Hij antwoordde rustig: „Ik zal hun gebeden nodig hebben.” Het is mijn vaste overtuiging dat de talrijke gebeden verhoord werden, dat zijn hand gesteund en geleid werd, dat zijn inzicht toenam, en dat als een gevolg van de zegeningen des Heren, genezing volgde en mijn stem in bevredigende mate terugkeerde. Al mogen de sceptici dan een andere mening zijn toegedaan. Soms ben ik wel eens geschrokken als ik ouderlingen hoorde vertellen over wonderen na zalvingen die zij hadden verricht. Het klonk dan enigszins als opschepperij en ik moest dan denken aan de waarschuwing van de Heer tegen de triomfantelijke zeventigen: „Evenwel, verheugt u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheugt u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen” (Lucas 10:20).

Ik zou mij niet durven beroemen op wonderen waaraan ik deel heb mogen

nemen uit vrees dat de Heer ontstemd zou kunnen zijn zelfs in die mate dat Hij de nacht die mij toevertrouwd is zou beperken.

De zegeningen behoren aan de ontvanger, die er op gepaste wijze zijn getuigenis van mag geven, maar het lijkt mij minder gepast en aanmatigend om zelfs maar de minste indruk van op zichzelf roemen te geven, want geen van ons kan anderen genezen. Alleen door het priesterschap kunnen resultaten gemanifesteerd worden. Als een ouderling de zieke de opdracht gaf de namen van degenen die hun handen op hem gelegd hebben nooit te vertellen, zou dit ertoe bijdragen om de verleiding de eer aan zichzelf te geven weg te nemen. Alle eer behoort in ieder geval naar onze Hemelse Vader te gaan. Deze handelwijze komt overeen met het leven van de Heiland want na vele zegeningen gaf Hij de opdracht dat zij het aan niemand mochten zeggen. Aan de melaatse die om genade bad zei Hij: „Ik wil het, word rein.” en terstond werd hij gereinigd van de melaatsheid. Toen zei Jezus: „Zie toe, dat gij het aan nienand zegt” (Matteüs 8:3-4).

Ik weet dat de genezende macht in de kerk is en dat talrijke mensen genezen of gezonder worden door de zegeningen van de Heer, soms met behulp van en soms zonder de bekwaamheden van de mens.

Wij behoren eerst zelf alles te doen wat wij kunnen: op dieet gaan, rusten, eenvoudige kruiden innemen waarvan wij weten dat zij goed zijn, en ons verstand gebruiken, in het bijzonder wanneer het gaat om kleinere problemen. Daarna kunnen wij de ouderlingen laten komen, zoals onze huisonderwijzers of vrienden in wie wij vertrouwen stellen. Dikwijls is dit alles wat nodig is en talrijke genezingen kunnen zo plaatsvinden. Als in ernstige gevallen het probleem niet is opgelost kunnen wij ons wenden tot de vaardige en behulpzame mannen die zo prachtig kunnen helpen. Een jonge vrouw, die naar het ziekenhuis gebracht was voor een ernstige operatie en die erg zenuwachtig en bevreesd was, verklaarde dat de dokter 's avonds voor de operatie van de volgende morgen bij haar was komen kijken en haar verteld had dat hij naar de tempel geweest was. Zij ontspande zich en voelde zich rustig, daar zij beseftte dat zij in de handen van een rechtvaardige en vaardige man van geloof was en dat de Heer over haar zou waken.

Laat de sceptici uw geloof in deze wonderbaarlijke genezingen niet aantasten. Zij zijn talrijk. Zij zijn heilig. Vele boekwerken zouden ze niet kunnen bevatten. Zij zijn eenvoudig en ingewikkeld. Zij zijn geleidelijk en ogenblikkelijk. Zij zijn een werkelijkheid. □

L.D.S. CHURCH
MISSION SERVICES DEPT.
SALT LAKE CITY

AUG 6 1 1982